

WSZYSTKIE
STRONY
ŚWIATA
2. PUŁAWSKI
FESTIWAL
MUZYCZNY

2-8 października 2011

Zespół realizacyjny:

BOGUSŁAW BOJCZUK	- Dyrektor Festiwalu
ADAM KLOCEK	- Dyrektor Artystyczny
ZBIGNIEW DOBROSZ	- Producent Festiwalu
KAROLINA SEROCKA	- Kierownik Produkcji
ALICJA MYŚLIWIEC	- Dyrektor Marketingu i Promocji, Rzecznik Prasowa
ANDRZEJ ŁYSZCZARZ	- Dyrektor Finansowy
ALICJA SAWICKA	- Redaktor katalogu i strony internetowej
GRAŻYNA LUTOSŁAWSKA	- prowadzenie koncertów
JAROSŁAW KOZIARA	- projekt graficzny
RADOSŁAW BUĆKO	- DTP

Biuro Marki i Promocji Miasta Urzędu Miasta Puław:

ANNA KAMELA
MAGDALENA WOŹNIAKOWSKA

ISBN 978-83-931360-6-3

www.festiwalwss.pl
www.dwabrzegi.pl

Biuro w Warszawie:
Stowarzyszenie DWA BRZEGI
03-938 Warszawa, ul. Zwycięzców 48
tel. 604 123 124
e-mail: biuro@dwabrzegi.pl

© 2011 Stowarzyszenie Dwa Brzegi

Organizatorzy

Partnerzy

Puławski Ośrodek Kultury
„Dom Chemika”

Oficjalny Samochód Festiwalu

Patronat Medialny

Współpraca redakcyjna

Fot. arch. UM Puław, P. Buczkowski

WSZYSTKIE STRONY ŚWIATA

2. PUŁAWSKI FESTIWAL MUZYCZNY

Szanowni Państwo,

Po raz drugi Puławy stają się muzycznym centrum regionu, w którym w jesiennej aurze rozbrzmiewać będzie muzyka „wszystkich stron świata”. Zapraszamy wszystkich melomanów na muzyczną wyprawę po Europie czterech stuleci, w czasie której będziemy mogli usłyszeć twórczość wielkich mistrzów – od Vivaldiego i Rachmaninowa poprzez Mozarta i Liszta aż po Zbigniewa Preisnera i międzynarodowych artystów tej rangi co Gregoire Maret.

Cieszę się, że to właśnie Puławy stały się miejscem festiwalu – to tutaj księżna Izabela Czartoryska dwa stulecia temu ukształtowała drugą po Warszawie kulturalną stolicę kraju i otworzyła pierwsze polskie muzeum pamiątek narodowych. Dzisiejsze Puławy kontynuują tradycje rodu Czartoryskich organizując wydarzenia artystyczne na najwyższym poziomie. Tworzymy imprezy w duchu oświecenia w oryginalny sposób przeplatając historię z nowoczesnością, wiążąc tradycje z innowacjami, które są oprawą wydarzeń kulturalnych i sprawiają, że ich atmosfera jest niepowtarzalna. „Puławy oświecone” to idea, która przyświeca rozwojowi oferty miasta w dziedzinie kultury, a jej esencja wywodzi się z dumy z bogatego dziedzictwa, chęci wprowadzania tradycji w nowoczesne realia oraz świadomości znaczenia kultury i sztuki dla osobistego i duchowego rozwoju każdego z nas.

Życzę, by spotkania z brzmieniami różnych kultur, epok i gatunków muzycznych w czasie Puławskiego Festiwalu Muzycznego „Wszystkie Strony Świata” były dla Państwa źródłem inspiracji i pozwoliły zasmakować atmosfery miasta – Puław oświeconych.

Janusz Grobel
Prezydent Miasta Puławy

Puławski Ośrodek Kultury „Dom Chemika”

Puławski Ośrodek Kultury „Dom Chemika” to samorządowa instytucja kultury. Jest głównym, a jednocześnie największym ośrodkiem kultury w Puławach. Oferuje różne formy spędzania wolnego czasu. Funkcjonują tu zespoły amatorskiego ruchu artystycznego: Zespół Pieśni i Tańca „Powiśle”, Formacja Tańca Towarzyskiego „Pokus”, Zespół Baletowy „Etiuda”, grupy teatralne: dziecięce, młodzieżowe i osób dorosłych, zespół wokalny Puławskiego Ośrodka Kultury „Dom Chemika”, zespół wokalny seniorek „Puławianki”, Pracownia Dokumentacji Dziejów Miasta, koła i kluby zainteresowań (m.in.: Klub Twórców Ludowych, Pracownia Edukacji Plastycznej, Klub Seniora, Uniwersytet Trzeciego Wieku). W Puławskim Ośrodku Kultury organizowane są spektakle teatralne, koncerty muzyki poważnej i młodzieżowej, występy zespołów folklorystycznych i pokazy filmów. W kawiarni Smok odbywają się koncerty muzyki jazzowej i bluesowej. Systematyczną działalność wystawienniczą prowadzi Puławska Galeria Sztuki.

Najbardziej znane imprezy o zasięgu ponadregionalnym, realizowane przez POK „Dom Chemika” to: Ogólnopolskie Puławskie Spotkania Lalkarzy, Międzynarodowe Warsztaty Jazzowe, Ogólnopolski Konkurs Tańców Polskich „O Pierścień Księżnej Izabeli”. Odbywają się tu także: Puławian Blues Festiwal, Letnie Warsztaty Bluesowe, Konfrontacje Studenckich Etiud Filmowych, Festiwal Kolęd, Turnieje Powiatowe Ogólnopolskiego Konkursu Recytatorskiego i Małego Konkursu Recytatorskiego, Przegląd Teatrów Dziecięcych, Konkurs Recytatorski 6-latków, Miejska Scena Amatora „O Puchar Prezydenta Miasta”.

Misją POK „Dom Chemika” jest prowadzenie na wysokim poziomie edukacji artystycznej, głównie dzieci i młodzieży. Cel ten realizowany jest w szczególności poprzez organizację różnorodnych warsztatów będących intensywną szkołą umiejętności artystycznych i kuźnią postaw aktywnych twórczo.

**Puławski Ośrodek Kultury
„DOM CHEMIKA”
ul. Wojska Polskiego 4**

WSZYSTKIE STRONY ŚWIATA

2. PUŁAWSKI FESTIWAL MUZYCZNY

*Muzyka jest jak morze
– widzisz brzeg, na którym stoisz,
lecz drugiego dojrzeć niepodobna.*

Henryk Sienkiewicz

Szanowni Państwo,

jest mi bardzo miło włączyć Powiat Puławski do znakomitego projektu artystycznego, jakim jest **Puławski Festiwal Muzyczny „Wszystkie Strony Świata”**. To już druga odsłona Festiwalu, który nie ma odpowiednika w naszym regionie, i ufam, z każdą kolejną edycją będzie wspanialszym wydarzeniem.

Dbajmy o Festiwal, który łączy na Ziemi Puławskiej „wszystkie strony świata” przez pryzmat najdoskonalszego, uniwersalnego języka, jakim jest muzyka. Cieszę się, że concept wielkiego formatu znalazł swój dom właśnie w Puławach – dając nam możliwość obcowania na żywo z muzyką mistrzów różnych epok w wykonaniu mistrzów współczesności. Dzięki Festiwalowi otwieramy w Puławach, choć na kilka dni, prawdziwą filharmonię.

Spotkajmy się na koncertach, serdecznie Państwa zachęcam do udziału.

Witold Popiołek
Starosta Puławski

Peugeot iOn: samochód kompaktowy z olbrzymim potencjałem

Zero emisji CO₂,
duża oszczędność paliwa...
Czego można chcieć więcej?
Pokochasz nowego, zwinnego,
kompaktowego Peugeot iOn
z elektrycznym silnikiem.

PEUGEOT

MOTION & EMOTION

WSZYSTKIE STRONY ŚWIATA

2. PUŁAWSKI FESTIWAL MUZYCZNY

Szanowni Państwo,

Witamy serdecznie na drugiej edycji festiwalu Wszystkie Strony Świata. Od ubiegłego roku my, organizatorzy, zdążyliśmy zatęsknić za szczególną atmosferą Puław, pałacowego parku, przyjaznych ludzi oraz znakomitej puławskiej publiczności. Magia tego miejsca urzeka, wciąż przypominają się zdarzenia historyczne oraz te związane z polską kulturą; Puławy przywodzą na myśl najlepsze tradycje Rzeczypospolitej, jej bogate życie artystyczne i muzyczne.

W tym roku chcielibyśmy zaprezentować program, który jest podróżą po muzycznych światach kilku epok oraz wielu stylów muzycznych. Rozpoczną młodzi wykonawcy skupieni w orkiestrze Młoda Polska Filharmonia, którzy zagrają pod wodzą wybitnych solistów, koncertmistrzów najlepszych światowych zespołów orkiestrowych. Zabrzmie prawykonanie utworu Zbigniewa Preisnera a także Wokaliza Rachmaninowa w nowej szacie dźwiękowej. Poza tym koncertujący Vivaldi i energetyczny Beethoven w swej Ósmej Symfonii, jako pierwszy wykorzystujący wynalazek Maeltzla – metronom.

Waldemar Malicki zaczaruje nas, nie wątpię, transcendentalną muzyką późnych kompozycji Franciszka Liszta. Zaczaruje także młody warszawski zespół Profesjonalizm – arcyciekawy konglomerat muzyczny, równie eklektyczny, co fascynujący, a przy tym bardzo nowatorski.

Zakończenie również młode duchem: reaktywowany zespół Laboratorium z taką samą jak przed trzydziestu laty siłą wtargnie w nasze uszy nowoczesnym jazzem – wciąż tak samo nowoczesnym! Uczta ta zostanie poprzedzona inną – nie mniejszą wcale – w wykonaniu światowej renomy wirtuoza harmonijki ustnej Gregoire Mareta wraz z zespołem.

Jak napisaliśmy w ubiegłorocznym programie: „Puławy to miejsce, w którym Wisła wyznacza magiczną granicę dawnego limesu karolińskiego oraz fascynującego świata Rusi i kultury wschodniej. To mosty, te mentalne i całkiem realne, pomiędzy narodami i ich kulturą muzyczną, bardzo indywidualną a jednocześnie naszą, wspólną.” Budujemy więc kolejne, po raz drugi!

Adam Klocek
Dyrektor Artystyczny Festiwalu

młoda POLSKA
FILHARMONIA

KONCERTY

PIERWSZA OGÓLNOPOLSKA ORKIESTRA MŁODZIEŻOWA

złożona z najlepszych młodych instrumentalistów
- uczniów szkół muzycznych II stopnia

*W programie koncertów utwór skomponowany
specjalnie dla MPF przez Zbigniewa Preisnera*

Dimitry VASILIEV

skrzypce, koncertmistrz
i solista MOSCOW SOLOISTS

Edicson RUIZ

kontrabas,
solista BERLINER PHILHARMONIKER

Dudu CARMEL

obój, solista
ISRAEL PHILHARMONIC ORCHESTRA

Adam Kłoczek

dyrygent, dyrektor artystyczny

szczegółowe informacje:

www.probonopl.org

01.10. Bydgoszcz / g. 19.00

„49. Bydgoski Festiwal Muzyczny”
Filharmonia Pomorska

02.10. Puławy / g. 19.00

Festiwal „Wszystkie Strony Świata”
Puławski Ośrodek Kultury Dom Chemika

03.10. Kraków / g. 19.30

Filharmonia im. Karola Szymanowskiego

04.10. Wrocław / g. 19.00

Filharmonia im. Witolda Lutosławskiego

05.10. Poznań / g. 19.00

Teatr Polski

06.10. Warszawa / g. 19.30

Studio Koncertowe Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego

Patronat honorowy:

Partner:

Organizatorzy:

GRUPA
ZWIERCIADŁO®

Dyrektor Artystyczny 2. Puławskiego Festiwalu Muzycznego Wszystkie Strony Świata 2011 - ADAM KŁOCEK

Artysta określony przez Krzysztofa Pendereckiego *jako jeden z najbardziej obiecujących dyrygentów młodszej generacji*. Występ artysty na Międzynarodowym Festiwalu Muzycznym Ermitage w Petersburgu został określony przez czołowy ogólnorosyjski dziennik „Niezawisimaja Gazeta” jako *dar niebios*.

Dyrygent, wiolonczelista, kompozytor. Od roku 2006 pełni funkcję Dyrektora Filharmonii Kaliskiej. Jest także Dyrektorem Artystycznym orkiestry Młoda Polska Filharmonia i Międzynarodowego „Multimedia Amber Road Festival”. Jako adiunkt wykłada w Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest autorem muzyki kameralnej, symfonicznej, filmowej. W roku 2008 został uhonorowany członkostwem Związku Kompozytorów Rosyjskich. Zainteresowania i zdolności dyrygenckie Adama Klocka zauważył Jerzy Maksymiuk, mianując go swoim asystentem. Jako dziesięcioletek zadyrygował po raz pierwszy orkiestrą warszawskiej szkoły muzycznej. Zaraz potem wystąpił obok mistrza Maksymiuka, dyrygując orkiestrami filharmonicznymi i studenckimi (m.in. w Filharmonii Bałtyckiej oraz Filharmonii Krakowskiej).

Głównym nurtem rozwoju artysty stała się jednak kariera wiolonczelowa. Jako laureat licznych konkursów wiolonczelowych (w Poznaniu, Kolonii, Monachium, Nowym Jorku) oraz nagród i stypendiów (C.M. von Webera, Interlochen Center for Arts, Europejskiej Unii Radiowo-Telewizyjnej EBU), występował w liczących się ośrodkach muzycznych. Plany koncertowe ostatnich lat objęły m.in. zaproszenie do udziału w pierwszym wykonaniu pod batutą kompozytora Concerto Grosso Krzysztofa Pendereckiego, udział w festiwalu Europalia, inauguracji VIII Forum Lutosławskiego w Filharmonii Narodowej, tournée w USA i Japonii. Za premierowe nagranie Concerto Grosso z orkiestrą Filharmonii Narodowej pod batutą Antoniego Wita artysta otrzymał nagrodę Fryderyk 2002. W styczniu 2003 wystąpił na galowym koncercie inaugurującym Rok Krzysztofa Pendereckiego w Filharmonii Narodowej. We wrześniu 2004 dokonał wraz z Sinfonia Varsovia prawykonania napisanego dla niego Koncertu wiolonczelowego Krzesimira Dębskiego. Wraz z Leszkiem Możdżerem występował w duecie, określonym przez BBC jako *sensational*, którego płyta została best-sellerem roku 2005, a obaj artyści jako jedyni reprezentanci świata muzyki klasycznej wystąpili podczas galowego koncertu urodzinowego TVP Kultura. Był związany kontraktem fonograficznym z firmą Universal Music. Gra na instrumencie Antonio Stadivariego z roku 1717.

Impulsem do ponownego zajęcia się dyrygenturą było zetknięcie ze sztuką dyrygencką i osobą jednego z najwybitniejszych dyrygentów XX wieku – Carlosem Kleiberem. W roku 2004 Adam Kłoczek wygrał konkurs na stanowisko dyrygenta-asystenta Maestro Jana Lathama-Koeniga, Dyrektora Artystycznego Filharmonii Wrocławskiej i festiwalu Bratislava Cantans. Artysta otrzymał także rekomendacje dyrygenckie od Jerzego Maksymiuka, Krzysztofa Pendereckiego, Janosa Fursta i Volkera Schmid-Gertenbacha.

Dyrygował większością orkiestr symfonicznych w Polsce, w tym: Sinfonia Varsovia, Polską Orkiestrą Kameralną, Orkiestrą Kameralną Filharmonii Narodowej, Orkiestrą Filharmonii Krakowskiej, Bałtyckiej, Podlaskiej i Wrocławskiej. W latach 2007-2009 był także dyrygentem gościnnym Orkiestry Symfonicznej w Arizonie (USA).

Występował z takimi artystami jak Shlomo Mintz, Heinrich Schiff, Krzysztof Penderecki, Witold Lutosławski, Randy Brecker, Boris Pergamenschikov, Jerzy Maksymiuk, Antoni Wit, Sophia Gubaidulina, Freddy Kempf, Sayaka Shoji, Wanda Wiłkomirska, Jadwiga Rappe, Leticia Moreno, Kałudi Kałudow, Pierre Amoyal, Elmar Oliveira, Julius Berger, Gilles Vonsattel, Ivan Monighetti, Richard Hyung-Ki Joo, Naomi Rachel Kudo, Avri Levitan, Dimitry Vasiliev, Leszek Możdżer, Waldemar Malicki, Krzesimir Dębski, Włodek Pawlik. Stale współpracuje ze Zbigniewem Preisnerem (m.in. filmy Beautiful Country, Woman in Berlin, Funeral, Preisner’s Voices). Płyta „Preisner’s Voices” (SONY Music) z udziałem artysty otrzymała status potrójnej platynowej płyty.

2 października 2011
NIEDZIELA | 19:00

Puławski Ośrodek Kultury Dom Chemika | sala widowiskowa
ul. Wojska Polskiego 4

KONCERT OTWARCIA

Młoda Polska Filharmonia

Adam Kłoczek – dyrygent

Dimitry Vasiliev – skrzypce

Dudu Carmel – obój

Edicon Ruiz – kontrabas

Magdalena Laskowska – fagot

PROGRAM KONCERTU:

Zbigniew Preisner (ur. 1955)

Cztery pory roku – Jamna

solisci: **Dudu Carmel, Edicon Ruiz, Dimitry Vasiliev**

Utwór został napisany przez Preisnera latem 2011 roku, na zamówienie Młodej Polskiej Filharmonii, na potrzeby zaplanowanej trasy koncertowej. Kompozycja *Cztery pory roku – Jamna* została wykonana po raz pierwszy 1 października 2011 roku podczas 49. Bydgoskiego Festiwalu Muzycznego. Utwór jest muzycznym obrazem czterech pór roku, postrzeganych z perspektywy wiejskiego domu kompozytora w miejscowości Jamna, w Beskidach. W tej kompozycji o charakterze pastorałnym odnaleźć możemy jednocześnie nastroje typowe dla muzyki filmowej Preisnera.

Zbigniew Preisner | Czołowy polski twórca muzyki filmowej. Znany jest przede wszystkim ze współpracy z Krzysztofem Kieślowskim. Jego muzyka do filmów *Dekalog*, *Podwójne życie Weroniki* oraz trylogii *Niebieski*, *Czerwony* i *Biały* przyniosła mu międzynarodowe uznanie. W roku 1998 Preisner napisał utwór poświęcony pamięci reżysera – *Requiem for My Friend*. Jego światowa premiera miała miejsce w tym samym roku w Teatrze Wielkim. Praca z Krzysztofem Kieślowskim stała się początkiem międzynarodowej kariery Preisnera. W latach 90. XX wieku był on najczęściej zatrudnianym polskim kompozytorem muzyki filmowej. Współpracował z Agnieszką Holland przy filmach *Europa, Europa* (1991) i *Tajemniczy ogród* (1993) oraz z Wojciechem Marczewskim, komponując muzykę do filmu *Weiser* (2000). Jego dorobek obejmuje również muzykę do filmów Hectora Babenco (*At Play in the Fields of the Lord*, 1991), Louisa Malle – jednego z twórców Nowej Fali – (*Damage* | *Skażona*, 1992, z Jeremy Ironsem i Juliette Binoche), Luisa Mandoki (*When a Man Loves a Woman*, 1994, z Andy Garcią i Meg Ryan), Thomasa Vinterberga (*It's All About Love*, 2003, z Joaquinem Phoenixem, Claire Danes i Seanem Pennem). Preisner jest autorem muzyki do ponad 80 filmów fabularnych, dokumentalnych i krótkometrażowych. Otrzymał wiele prestiżowych nagród, m.in.: berlińskiego Srebrnego Niedźwiedzia, dwukrotnie – francuskiego Césara (w 1995 za *Trzy Kolory: Czerwony*), trzykrotnie – Los Angeles Critics Award (jako kompozytor roku). Preisner jest ponadto autorem dziesięciu *'łatwych utworów na fortepian'*, dedykowanych Leszkowi Możdżerowi oraz rozbudowanej kompozycji na orkiestrę, chór i solistów – *Silence, Night and Dreams*, napisanej w oparciu o tekst Księgi Hioba, której prawykonanie odbyło się w roku 2007 w Teatrze Herodion, w ateńskim Akropolu. W swojej twórczości Preisner odwołuje się, można by powiedzieć – w sposób typowy dla kompozytorów muzyki filmowej, do stylistyki romantycznej i postromantycznej, kładąc nacisk na melodyczną i wyrazową warstwę utworów. Jednak z uwagi na mistyczny i medytacyjny charakter swoich kompozycji, bywa również zestawiany z twórcami tzw. 'duchowego minimalizmu' (Arvo Pärt, Morton Feldman, John Tavener). Charakterystyczne dla Preisnera, powracające frazy, które na trwałe wpisały się w muzyczną historię światowego kina, stanowią znak rozpoznawczy artysty. Jak pisała Alicja Helman: „Filmowcy lubią znaczyć swe dzieła powracającym motywem, niby podpisem zdradzającym ślad ręki autora.”

Antonio Vivaldi (1678-1742)

Koncert na czworo skrzypiec h-moll, Op. 3 – L'estro armonico, nr 10, RV 580

soliści: **Dimitry Vasiliev, członkowie Młodej Polskiej Filharmonii**

1. Allegro
2. Largo-Larghetto
3. Allegro

L'estro armonico to zbiór 12 koncertów skrzypcowych, wydanych przez Etienne Rogera w Amsterdamie w 1711 roku. Tytuł mógłby zostać przetłumaczony jako 'inspiracja harmoniczna' lub 'strumień muzyczny'. Należy jednak zwrócić uwagę na trudności wiążące się z tłumaczeniem włoskiego 'estroso', które posiada także takie znaczenia, jak: kapryśny, natchniony, fantazyjny, oryginalny. Można powiedzieć, że słuchając koncertów z tego zbioru, obcujemy ze spletem geniuszu i fantazji, które stopniowo, wraz z kolejnymi kompozycjami, ucieleśniają się w muzycznej materii. Wraz z Op. 4 Arcangelo Corelliego, *L'estro armonico* było najbardziej popularnym cyklem pierwszej połowy XVIII wieku, stając się jednocześnie wzorcem dla uczniów Vivaldiego oraz włoskich i niemieckich kompozytorów. Pod wrażeniem mistrzostwa kompozycji był również Johann Sebastian Bach, który dokonał transkrypcji kilku koncertów z cyklu *L'estro armonico* – m.in. na organy oraz klawesyn. Jednym z nich był właśnie koncert nr 10, stanowiący podstawę *Koncertu a-moll na 4 klawesyny* J.S. Bacha (BWV 1065). Uczony Miachael Talbot uznaje *L'estro armonico* za najbardziej wpływowy zbiór muzyki instrumentalnej całego XVIII wieku, uważając jednak przy tym, że Op. 3 zdradza, iż kompozytor „szukał po omacku ostatecznego kształtu koncertu 'vivaldiowskiego', co zrealizował w doskonały sposób w Opusie 8 i 9.” W Vivaldiego *Koncercie h-moll, Op. 3, nr 10* części szybkie pełnią funkcję powracającego motywu, wykonywanego przez orkiestrę pomiędzy kolejnymi fragmentami solowymi. Druga część koncertu posiada zróżnicowaną budowę; oparta jest na zmianach tempa: Largo-Larghetto-Adagio-Largo. W odcinku Larghetto gra skrzypiec cechuje się bogatą artykulacją arpeggio, polegającą na szybkim następstwie dźwięków w ramach akordu, po uderzeniu których brzmienie każdego zostaje zatrzymane. Ten trudny w wykonaniu fragment nie jest przypadkiem odosobnionym w twórczości Vivaldiego, który będąc wybitnym wirtuozem, wzbogacił swoimi kompozycjami technikę gry na skrzypcach.

Antonio Vivaldi | Włoski kompozytor i skrzypek epoki baroku. W wieku 25 lat otrzymał święcenia kapłańskie. Do stanu duchownego został skierowany w nadziei na społeczny awans rodziny. Zawód muzyka obrął sobie dopiero po wykształceniu się na księdza. Z uwagi na barwę włosów nazywany był przez współczesnych 'rudym księdzem' (wł. 'Il prete rosso').

Wkrótce został zatrudniony w sierocińcu Ospedale della Pietà w Wenecji, najpierw jako nauczyciel gry na skrzypcach, następnie jako kompozytor. Funkcje te pełnił z przerwami do końca życia. Był również dyrygentem na dworze księcia Filipa w Mantui. W roku 1727 opublikował *Il cimento dell'armonia e dell'inventione* ze słynnym zbiorem *Cztery pory roku*. W ostatnich latach życia podróżował po Europie, dyrygując wykonaniami swoich dzieł. Jak podaje Michael Talbot, badacz życia kompozytora – Vivaldi zmarł w Wiedniu jako ubogi, pochowano go bez ceremonii pogrzebowych na przyszpitalnym cmentarzu. Na dorobek Vivaldiego składają się właściwie wszystkie formy muzyczne typowe dla tego okresu. Najpełniej jego indywidualny styl przejawia się w utworach instrumentalnych. Twórczość Vivaldiego wywarła istotny wpływ na kształtowanie się nowych prądów, zwłaszcza – klasycyzm wiedeński. Jednak właściwie zaraz po swojej śmierci, Vivaldi popadł w niepamięć, ponownie doceniony dopiero w latach 30. XX wieku, dzięki odkryciu tzw. 'rękopisów turyńskich'. Vivaldi jest autorem kilkudziesięciu oper, symfonii, koncertów orkiestrowych i sonat oraz ponad 400 koncertów na instrumenty solowe. W roku 1978 M. Talbot napisał: „Vivaldi zmarł niemal 250 lat temu, a jednak jeszcze przed 50 laty świat muzyczny był całkowicie nieświadom istnienia większości jego dzieł – w sumie ponad 770, jakie mogą być mu obecnie przypisywane.” Źródła przekazują dość niekorzystny obraz włoskiego kompozytora: próżny, leniwy, posiadający obsesję na punkcie pieniędzy. Dość szybko zaprzestał odprawiania mszy, motywując swoją decyzję dolegliwością płucną, która utrudniała mu poruszanie się. M. Talbot zastanawia się: „Czy nie stanowiło rekompensaty za jego fizyczną nieruchliwość to, że podczas gry stosował karkołomne tempa, że pisał utwory w niepomowanym pośpiechu i jeździł powozem tam i z powrotem po Europie? Czy kompleks niższości, tak częsty u inwalidów, nie przemienił się u niego w kompleks wyższości, megalomanię nawet, sprawiając, że kompozytor zadufany w swych muzycznych osiągnięciach i koneksjach towarzyskich nie znośił jakiegokolwiek krytyki?”

Carl Ditters von Dittersdorf (1739-1799)

Koncert kontrabasowy Es-dur

solista: **Edicson Ruiz**

1. Allegro moderato
2. Adagio
3. Allegro

Napisany przez Dittersdorfa *Koncert kontrabasowy Es-dur*, jest jednym z nielicznych tego typu utworów, napisanych z myślą o kontrabasie solo, występującym z towarzyszeniem orkiestry.

Carl Ditters von Dittersdorf | Austriacki kompozytor i skrzypek, jeden z głównych przedstawicieli szkoły wiedeńskiej. Dzięki dobrej pozycji rodziny, edukację rozpoczął w wieku 7 lat, uczył się gry na skrzypcach, kompozycji oraz jazdy konnej, fechtunku, tańca i języka francuskiego. Od roku 1761 był skrzypkiem wiedeńskiej opery dworskiej. Razem z Christophem von Gluckiem podróżował do Włoch, koncertując i odnosząc sukcesy jako instrumentalista. Te włoskie podróże oraz znajomość z Gluckiem wywarły największy wpływ na jego muzyczne dzieło. Po powrocie do Wiednia, w roku 1764, poznał Josepha Haydna, stając się jego bliskim przyjacielem. Zatrudniony jako kapelmistrz biskupa w Nagyvárád (Węgry), założył tam orkiestrę, teatr operowy i rozpoczął działalność kompozytorską. Następnie, do roku 1796, był kapelmistrzem hrabiego von Schafgotsch, arcybiskupa wrocławskiego w Johannisbergu. Tam również założył scenę operową. W 1773 roku otrzymał tytuł szlachecki von Dittersdorf. Około roku 1785 muzykował w kwartecie smyczkowym z Haydnem, Mozartem i J.B. Vanhalem. Był wówczas u szczytu sławy, jednak śmierć jego patrona przyniosła rozwiązanie orkiestry, a nowy biskup odwołał kompozytora z jego stanowiska. Dittersdorf tworzył wiele, szybko zdobywając popularność. Jest autorem ponad 40 oper komicznych, 120 symfonii (m.in. sześciu opartych na *Metamorfozach* Owidiusza), 250 kompozycji wokalnych i instrumentalnych. Za życia Dittersdorfa popularne były zwłaszcza utwory wokalne, często wykonywane w domach w całej Europie. Jego talent oraz wyczucie muzycznego dowcipu ujawniały się szczególnie w operach komicznych. Odszedł w biedzie, modląc się, by znalazł się ktokolwiek, kto uratowałby przed głodem jego rodzinę. Ostatnim jego dziełem jest ukończona tuż przed śmiercią autobiografia.

Siergiej Rachmaninow (1873-1943)

Wokaliza, Op. 34, nr 14

solisci: **członkowie Młodej Polskiej Filharmonii,**

aranżacja: **Paweł Przezwański**

Wokaliza to skomponowana w roku 1915, ostatnia z cyklu 14 pieśni Rachmaninowa. Jako jedyna z cyklu pozbawiona jest tekstu, melodia jest wykonywana na jednej samogłosce. Kompozytor zadedykował ją sopranistce Antoninie Nieżdanowej, która z towarzyszeniem Rachmaninowa przy fortepianie wykonała ją po raz pierwszy w roku 1916. Ogromna popularność utworu powoduje, że od czasu jego powstania był on wielokrotnie aranżowany na rozmaite składy instrumentalne, m.in.: na orkiestrę, chór i orkiestrę, trio fortepianowe, skrzypce, wiolonczelę, kontrabas, klarnet, tubę, ale także na 24 wiolonczele, instrumenty elektroniczne, zespół jazzowy oraz theremin – instrument, którego dźwięk jest wytwarzany za pomocą drgań elektrycznych. *Opus 34* Rachmaninowa to cykl pieśni, w których do głosu dochodzą tematy religijne i filozoficzne. Kompozycje cechuje wysublimowanie, nastrój powagi i wyrafinowany styl.

Siergiej Rachmaninow | Rosyjski kompozytor, pianista i dyrygent. Swój talent rozwijał w konserwatoriach z Petersburgu i Moskwy. Jeszcze jako nastolatek miał okazję poznać wybitne osobistości rosyjskiego świata muzyki – Antona Rubinsteina i Piotra Czajkowskiego. Pracę nad *I Koncertem fortepianowym* rozpoczął w wieku 17 lat. Prawykonanie jego *I Symfonii d-moll* (1897, Petersburg) spotkało się ze zdecydowaną krytyką środowiska. Rachmaninow popadł w poważną depresję i na kilka lat całkowicie zrezygnował z twórczości kompozytorskiej. Rozpoczął wówczas karierę dyrygencką, pracując jako kapelmistrz prywatnej opery w Moskwie. Następnie, pełnił funkcję dyrygenta Teatru Wielkiego. Jako kompozytor powrócił w roku 1900 *II Koncertem fortepianowym*. Podczas I Wojny Światowej często koncertował na cele charytatywne. Po wybuchu rewolucji opuścił Moskwę. Mieszkał w Sztokholmie i Kopenhadze. Wreszcie w roku 1918, po otrzymaniu z USA propozycji koncertowych i nagrań, osiedlił się na stałe w Nowym Jorku. W 1931 roku był jednym z autorów listu, krytykującego politykę ZSRR. Opublikowany przez „New York Times” apel spowodował dwuletni zakaz wykonywania kompozycji Rachmaninowa w jego ojczyźnie. Lata 30. XX wieku były czasem intensywnej działalności koncertowej. Rachmaninow wystąpił w Europie po raz ostatni w marcu 1939 roku. Wykonał wówczas *I Koncert fortepianowy* Beethovena oraz swoją *Rapsodię* na temat Paganiniego. Ostatnie dzieło – *Tańce symfoniczne*, Op. 45 – skomponował w roku 1941. Pianistka Olga Konius, żona kolegi z czasów szkolnych, wspomina: „W roku 1942 Rachmaninow dał wiele koncertów, z których dochód wysłał do Rosji. Z całej duszy bolał nad swą ojczyzną i z tęsknotą mówił: ‘Nie zobaczę już jej więcej’.” W trakcie amerykańskiego tournée w roku 1943 zachorował – u artysty zdiagnozowano raka płuc. Pochowany został koło Nowego

Dimitry Vasiliev, fot. Krzysztof Wójcik

Jorku. Rachmaninow jest autorem symfonii i poematów symfonicznych, koncertów fortepianowych, wokalnych oraz sakralnych. Jego twórczość podążała pod prąd radykalnym tendencjom awangardowym pierwszej połowy XX wieku, stanowiąc oryginalne rozwinięcie stylu późnego romantyzmu. Opisywany jako kompozytor tworzący w duchu typowo rosyjskiej nuty melancholii, porównywany bywa przez to do Piotra Czajkowskiego. Tego typu etykiety były jednak odrzucane przez współczesnych Rachmaninowa: „Często zdarza mi się czytać wzmianki o ‘krańcowej melancholii’, o ‘rosyjskim fatalizmie’, o ‘chorobliwym samopogrążeniu’ – właściwym rzekomo jego muzyce. Ja osobiście niczego podobnego nie mogłem w niej znaleźć. Odwrotnie – powiedziałbym, że główną cechą jego utworów jest męska energia, przeniknięta rzeczywistą radością tworzenia, a też powiązana z żywym poczuciem humoru.” (Artur Herst) Kompozytor posiadał silne, wewnętrzne poczucie muzycznej konieczności. Nigdy nie uciekał się do pisania tzw. utworów ‘dochodowych’. Rachmaninow był nie tylko wybitnym twórcą, ale także doskonałym wykonawcą muzyki. Świadectwa słuchaczy i przyjaciół artysty podkreślają zdolności pianistyczne kompozytora, mówią o jego ponadprzeciętnej pracowitości, dokładności, odpowiedzialności względem sztuki za każde ‘pół taktu’ wykonania. Stroniący od ludzi i nieśmiały, zaczynał być sobą, kiedy siadał do fortepianu.

Antonio Vivaldi (1678-1742)

Koncert na obój i fagot g-moll, RV 545

solisci: **Dudu Carmel, Magdalena Laskowska**

1. Andante molto
2. Largo
3. Allegro molto

Mimo, że francuski ‘hautbois’ (‘wysokie drewno’, ‘obój’) znany był w Europie już w roku 1670, to we Włoszech nie zyskał on popularności aż do roku 1700. Vivaldi poznał ten instrument podczas swojej pracy z orkiestrą sierocińca Ospedale della Pietà, w której jedna z dziewcząt grała na tym instrumencie. Antonio Vivaldi jest autorem 20 koncertów na obój solo i instrumenty smyczkowe. Co ciekawe, mimo że obój występuje u Vivaldiego w wielokrotnie powtarzających się konfiguracjach instrumentalnych, to istnieje tylko jeden koncert, w którym obój pojawia się w towarzystwie fagotu i smyczków (RV 545). Partie oboju oraz fagotu nakładają się tutaj na siebie, muzyk grający na tym drugim instrumencie, musi postępować w krok za oboistą. Ich muzyczne współistnienie jest szczególnie widoczne w części drugiej koncertu (Largo).

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Symfonia nr 8 F-dur, Op. 93

1. Allegro vivace e con brio
2. Allegro scherzando
3. Tempo de Menuetto
4. Allegro vivace

Symfonię nr 8 datuje się na rok 1812, ten sam, w którym doszło do długo wyczekiwanego przez Beethovena spotkania z Goethem. Beethoven zaczął ją pisać zaraz po ukończeniu *Symfonii nr 7*. Oba utwory cechuje plastyczne operowanie brzmieniowymi kontrastami oraz pozbawiony patosu nastrój bezwarunkowej radości. Badacz Adam Czartkowski stwierdza, że można je uznać za dzieci jednej idei twórczej. I tam, gdzie *Symfonia nr 7* zdobywa szczyty w pełnym napięciu wyczekiwaniu, tam *Symfonia nr 8* osiąga cel i wytchnienie. W ocenie obu symfonii Beethoven nie zgadzał się z opinią odbiorców: „Gdy mu powiedziano, iż publiczność stawia VIII Symfonię niżej od VII, odpowiedział: ‘Dlatego właśnie, że jest od niej lepsza’.” Pogodny, wręcz radosny nastrój tej kompozycji nie pozwala się domyślić istnienia problemów, z którymi borykał się w tamtym czasie kompozytor. Jest dowcipna, swobodna, przepiękna zaskakującymi kontrastami i kapryśnym szaleństwem, które podporządkowuje sobie słuchacza od pierwszego taktu. Bohdan Pociąg: „Żadnych tu wstępów, żadnych przygotowań symfonicznej akcji; muzyka wchodzi w czas gwałtownie, atakuje nas bez uprzedzenia intensywnym ruchem, spotęgowaną energią

rytmu. Jest owa symfonia w swym intensywnym energetyzmie zarazem najbardziej ludyczna. VIII Symfonia to apogeum beethovenowskiego duchowego witalizmu, istna erupcja radości życia.”

Ludwig van Beethoven | Niemiecki kompozytor i pianista, ostatni z grona klasyków wiedeńskich, uznawany za prekursora romantyzmu. Muzyki uczył się początkowo od swojego ojca i już jako ośmiolatek wystąpił z własnym koncertem. Następnie, u różnych nauczycieli kształcił się w zakresie gry na instrumentach klawiszowych, skrzypcach, organach oraz kompozycji. W wieku 14 lat otrzymywał pierwszą pensję jako muzyk dworski. Po śmierci matki, wziął na siebie obowiązek utrzymania rodziny, udzielał lekcji muzyki. W roku 1792 wyjechał do Wiednia, aby uczyć się u Josepha Haydna. Niestety mistrz uporczywie poprawiał dzieła młodego kompozytora, co spotykało się ze zniechęceniem Beethovena. W Wiedniu szybko zdobył opinię doskonałego pianisty i wybitnego kompozytora. Zastąpił przede wszystkim dziewięcioma symfoniami, komponowanymi w latach 1799-1824. Jest również autorem uwertur operowych, sonat i koncertów fortepianowych oraz skrzypcowych, oratorium, mszy, kantat oraz pieśni. Beethoven studiował również filozofię na uniwersytecie w Kolonii. Czytał dzieła historyczne, filozoficzne i przyrodnicze, starożytnych pisarzy i współczesnych poetów. Szczególnym uwielbieniem darzył Goethego, do którego pisał: „Pańskie wspaniałe dzieła onieśmielają mnie i mógłbym jedynie z największą czcią i najgłębszym wzruszeniem zbliżyć się do Pana.” Do spotkania tych dwóch geniuszów doszło w roku 1812. Spędzili ze sobą kilka dni. Jak podaje badacz Adam Czartkowski, spotkanie to miało jednak także swój niefortunny epizod. Beethoven całe swoje życie był zagorzałym przeciwnikiem łatwego i bezmyślnego wzruszenia okazywanego przez publiczność. Twierdził, że „artyści nie płaczą, ale płoną ogniem”. Więc kiedy po zagranii czegoś Goethemu na fortepianie, zobaczył, że poeta wzruszył się do łez, wykrzyknął: „Tego się po panu nie spodziewałem. Goethemu nie przystoi takie zachowanie. Gdybym był na pańskim miejscu wyraziłbym entuzjazm inaczej. Jeśli pan nie umie mnie ocenić i postawić na równi z sobą, któż wobec tego ma się poznać na mnie? Jakież tłumok ma mnie zrozumieć?” Życie Beethovena naznaczone było chorobą. Postępująca głuchota, której pierwsze oznaki zauważył Beethoven już w latach 1794-96, nie zdołała jednak ograniczyć jego pasji tworzenia. Siłę woli wyraził kompozytor w tzw. testamencie heiligenstadzkim (1802): „Niewiele brakowało, a skończyłbym z życiem. Tylko ona, sztuka, mnie powstrzymała. Ach, zdało mi się to niemożliwe opuścić świat, zanim stworzę to wszystko, do czego czułem się powołany.” Choroba stawiała się jednak coraz bardziej uciążliwa, od roku 1815 Beethoven musiał porozumiewać się z otoczeniem pisemnie. Mimo, że troski materialne, osobiste i rodzinne nie odstępowały go także w ostatnich latach życia, to był to również czas wielkiej płodności artystycznej. To wówczas napisał Beethoven ostatnie sonaty fortepianowe, kwartety smyczkowe oraz słynną IX Symfonię i mszę D-dur, Op. 123 (*Missa solemnis*). Ludwig van Beethoven zmarł wiosną 1827 roku. Wieczorem, podczas burzy.

Edicson Ruiz

DIMITRY VASILIEV

Artysta, którego bogate dokonania sytuują wśród najbardziej utalentowanych i słynnych skrzypków młodego pokolenia. Skrzypek, absolwent Państwowego Konserwatorium Moskiewskiego. Jego bogata międzynarodowa działalność koncertowa rozpoczyna się w 1989 roku, gdy został mianowany Koncertmistrem rosyjsko-niemieckiej orkiestry pod dykcją V. Guergiyeva. W roku 1990 był także pierwszym koncertmistrem rosyjsko-amerykańskiej orkiestry pod dykcją L. Slatkina. Koncertował jako solista w najbardziej prestiżowych salach świata, takich jak: Tivoli (Kopenhaga), Barbican Center (Londyn), Prince Regent Theatre (Monachium), Wold Trade Center (Nowe York), Wielka Sala Moskiewskiego Konserwatorium. W roku 1991 artysta został dyrektorem artystycznym festiwalu organizowanego na pokładzie słynnego statku brytyjskiego Queen Elizabeth II, a w latach 1992-1996 był koncertmistrem znanego zespołu kameralnego Moscow Soloists, występującego pod dykcją Y. Bashmeta. Oficjalnie członkiem Brahms Trio został w roku 1997. Ponadto, Dimitri Vasiliev jest Honorowym Obywatel Miasta Tours we Francji, a w roku 2002 został wyróżniony tytułem Zasłużonego Artysty Federacji Rosyjskiej. W roku 2007 wraz z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Kaliskiej dokonał udanej próby pobicia rekordu Guinnessa w kategorii 'koncert na największej głębokości'. Koncert ten odbył się na głębokości 600 metrów pod ziemią, w kopalni soli w Kłodawie. Dimitri Vasiliev prowadzi kursy mistrzowskie w Rosji, Polsce, Francji, Hongkongu i Tajwanie. Ma na swoim koncie koncerty w krajach Europy, Ameryki Północnej i Południowej oraz Azji.

DUDU CARMEL

Jeden z najbardziej rozchwytywanych solistów, wykonujących muzykę kameralną. Należy on do nowej generacji wirtuozów, która przenosi standardy instrumentalne na nowy poziom. Oboista, absolwent Rubin Academy of Music w Tel Awiwie i Akademii Muzycznej w Karlsruhe (Niemcy). Laureat Nagrody François Shapira (Izrael 1990) oraz Międzynarodowego Konkursu na obój (Francja 1996). W latach 1992 i 1997 był głównym oboistą New Israeli Opera. Od 1998 roku regularnie uczestniczy w projektach Budapest Festival Orchestra. Obecnie pracuje jako pierwszy oboista w Israel Philharmonic Orchestra i wykładowca w Rubin Academy of Music and Dance, Jerozolima. Wielokrotnie występował jako solista z Israel Philharmonic Orchestra pod batutą Zubina Mehty. Pojawiał się w recitalach w prestiżowych salach koncertowych, takich jak Filharmonia Berlińska, nagraniach dla rozgłośni radiowych, brał udział w festiwalach muzyki kameralnej, koncertował w Izraelu, Niemczech, Polsce, Szwajcarii, Brazylii, USA, Japonii, Australii. Jest członkiem założycielem New Israel Woodwind Quintet.

EDICSON RUIZ

W wieku 17 lat został członkiem Orkiestry Filharmoników Berlińskich – jako pierwszy muzyk z obszaru Ameryki Łacińskiej i najmłodszy w historii członek tej orkiestry. Kontrabasista. Jego pierwszymi nauczycielami byli Felix Petit, Janne Saskala i Klaus Stoll w Akademii Orkiestry Filharmoników Berlińskich. W wieku niespełna 15 lat został Laureatem I Nagrody konkursu Międzynarodowego Stowarzyszenia Kontrabasistów w Indianapolis. Był najmłodszym zwycięzcą wszystkich dotychczasowych edycji tego konkursu. Edicson Ruiz jest również koncertującym solistą, występującym z recitalami na całym świecie. Jego wykonania były transmitowane przez stacje telewizyjne i rozgłośnie radiowe w Europie i obu Amerykach. W swoim repertuarze posiada prawykonania i utwory napisane specjalnie dla niego, między innymi Efraina Oschera D K Son, koncerty na kontrabas wenezuelskiego kompozytora Paula Desenne oraz meksykańskiego waltornisty i kompozytora Arturo Pantaleóna. Edicson Ruiz jest członkiem The Philharmonic's Double Bass Sextet oraz wykładowcą w projekcie edukacyjnym 'zukunft@BPhil'. W 2002 roku rząd Wenezueli odznaczył artystę prestiżowym Orden José Felix Ribas, a rok później Ruiz znalazł się w rankingu Junior Chamber International's Ten Outstanding Young Persons of Venezuela. | www.edicsonruiz.com

MŁODA POLSKA FILHARMONIA

Prekursorski projekt adresowany do utalentowanych uczniów szkół muzycznych II stopnia. Przyszli wirtuozi kształcą się pod okiem artystów światowej renomy oraz zaprezentują się podczas ogólnopolskiej trasy koncertowej. Warsztaty prowadzą: oboista Dudu Carmel (Israel Philharmonic),

kontrabasista Edicson Ruiz (Berliner Philharmoniker) i skrzypek Dimitry Vasiliev (Moscow Soloists). Dyrektorem Artystycznym MPF jest dyrygent Adam Kłócek, który tak opowiada o orkiestrze: *Mamy szansę na stworzenie nowego, niezwykle ciekawego projektu. Najlepsi młodzi polscy muzycy będą mieli możliwość współpracy z wybitnymi osobowościami świata muzyki, z solistami, którzy jednocześnie są członkami światowej renomy zespołów orkiestrowych. Chcemy pokazać młodym ludziom, że wspólna praca i występy w orkiestrze są czymś ciekawym i mogą dać wiele przyjemności. Najlepsi będą też mieli możliwość występu solowego.*

Młoda Polska Filharmonia to także możliwość występów w prestiżowych salach koncertowych przed dużą i wymagającą publicznością. Orkiestra rozpoczyna swoje ogólnopolskie tournée właśnie na początku października 2011 roku. Poza Puławami młodzi muzycy zagrają w Filharmonii Krakowskiej, Wrocławskiej i Bydgoskiej, w Poznaniu oraz w Studiu Koncertowym Polskiego Radia w Warszawie, gdzie koncert zostanie zarejestrowany.

Gra w zespole orkiestrowym wydaje się być wciąż niedoceniana i co ciekawe, głównie przez samych muzyków. Jak ocenia sytuację Adam Kłócek: *Niestety do dziś pokutuje męt, że jeśli ktoś gra przeciętnie, to idzie do orkiestry, a jeśli jest dobry – zostaje solistą. Każdy więc podświadomie kształci siebie i jest kształcony przez system szkolnictwa na solistę. A dobre orkiestry to fantastyczna muzyczna przygoda, nawet dla najlepszych znanych muzyków. Przykładem może być Guy Braunstein, rewelacyjny skrzypek, który daje koncert jako renomowany solista pod batutą Daniela Barenboima, by potem wrócić i zagrać koncert w swojej orkiestrze. Nasi wykładowcy będą uczyć młodych ludzi właśnie grania w orkiestrze. I radości, jaka z tego płynie! Dobrze brzmiąca orkiestra, w której każdy muzyk czuje się potrzebnym i ważnym elementem, to nasz cel.*

Orkiestra otrzymała wsparcie ze strony polskiego rynku muzycznego. Jako pierwszy zareagował Zbigniew Preisner, komponując utwór specjalnie na potrzeby zaplanowanej trasy koncertowej. Kompozycja *Cztery pory roku – Jamna* została wykonana po raz pierwszy 1 października 2011 roku podczas 49. Bydgoskiego Festiwalu Muzycznego. Trasa koncertowa MPF została objęta Honorowym Patronatem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Bogdana Zdrojewskiego. W promocję projektu zaangażowali się także znakomici polscy muzycy: mezzosopranistka Alicja Węgorzewska-Whiskerd, jazzman Robert Kubiszyn, zespół Me Myself And I, piosenkarki Aga Zaryan i Magda Navarrete oraz muzykolog Marita Albán Juárez.

Dudu Carmel

Przedsięwzięcie przygotowywane jest wspólnie przez Grupę Zwierciadło i Fundację Pro Bono PL. Młoda Polska Filharmonia jest jedyną w Polsce orkiestrą dotowaną z prywatnych funduszy. Projekty tego typu cieszą się ogromną popularnością w Stanach Zjednoczonych czy Niemczech, gdzie każda uczelnia czy niewielkie miasteczko ma swoją orkiestrę. W Polsce, mimo wspaniałych tradycji muzycznych, jest to zjawisko praktycznie nieznane.

Skład Młodej Polskiej Filharmonii | skrzypce: Dorota Błaszczyńska, Laura Bukowska, Krzysztof Katana, Dominik Kossakowski, Karolina Majewska, Patrycja Mynarska, Agata Nowak, Sebastian Nowak, Jakub Przybycień, Maria Strzelczyk, Karolina Sutt, Agnieszka Ścieżko, Jacek Wachnik, Dominika Wiśniewska, Magdalena Ziarkowska | altówka: Katarzyna Denkiewicz, Michał Kot, Anita Kurowska, Alicja Pyrdoł, Katarzyna Średzińska | wiolonczela: Małgorzata Bleja, Monika Krasicka, Martyna Sołtys, Barbara Warchalewska, kontrabas: Karol Cieśluk, Klaudia Wielgórecka | flet: Zofia Neugebauer, Tomasz Sierant | obój: Marta Mizgala, Zofia Trystuła | klarnet: Karolina Bober, Tomasz Sowa | fagot: Magdalena Laskowska, Marcin Orliński | waltornia: Paweł Cal, Paula Lis | trąbka: Bartłomiej Kacperski, Mateusz Kisielnicki | instrumenty perkusyjne: Magdalena Myrcik.

ORGANIZATORZY | Grupa Zwierciadło, Fundacja Pro Bono PL | www.grupazwierciadlo.com, www.probonopl.org

**GRUPA
ZWIERCIADŁO®**

**Jesteśmy blisko
Twoich spraw**

102.2 MHz
infolinia 801-501-022

www.radio.lublin.pl

*bo sztuką jest
znaleźć dobry nocleg*

nocowanie.pl

www.nocowanie.pl
INTERNETOWA BAZA NOCLEGOWA

4 października 2011
WTOREK | 20:00

Jazz Club Smok | Puławski Ośrodek Kultury Dom Chemika
ul. Wojska Polskiego 4

Profesjonalizm | sekstet jazzowy **Marcina Maseckiego**

Marcin Masecki – pianino, kompozycje

Kamil Szuszkiewicz – trąbka

Michał Górczyński – saksofon, klarnet

Tomasz Duda – saksofon

Piotr Domagalski – kontrabas

Jerzy Rogiewicz – perkusja

PROGRAM | Utwory z albumu „Chopin Chopin Chopin” (2011):
Długi, Drugi, Dęty, Abersold, Ballada, Krótka, Polonez.

PROFESJONALIZM | sekstet jazzowy

Posłuchajmy kompozycji, które się rozpadają, przeplatających się tematów, które walczą ze sobą o zapanowanie nad rozwojem utworu. Klasyka i nowoczesność zostały ustawione na przeciwko siebie, by na podobieństwo luster odbijać swój obraz w nieskończoność.

Debiutancki album sekstetu Profesjonalizm „Chopin Chopin Chopin” (2011) został wydany przez warszawskie wydawnictwo Lado ABC, którego powstanie w roku 2004 stanowiło odpowiedź na zapotrzebowanie stołecznej sceny muzyki improwizowanej. Od tamtego czasu nakładem Lado ABC ukazują się kolejne płyty: Baaby, Meritum, Mitch & Mitch, Paristetris i inne. Lista zrealizowanych wydawnictw to ponad 40 tytułów z muzyką elektroniczną, gitarową, akustyczną, kameralną, jazzową. Zapoznając się z ofertą Lado ABC, mamy do czynienia z płytami, będącymi świadectwem pewnego czasu, odzwierciedlającymi aktualną scenę niezależną. Niech przywołana liczba 40 albumów będzie dowodem wielkiej jej żywotności.

Zespół został założony przez pianistę i kompozytora Marcina Maseckiego – muzyka, którego jedni określają następcą Krzysztofa Komedy i Tomasza Stańko, inni zaś widzą w nim kontestatora, odrzucającego cały dorobek polskiego jazzu. Są też tacy, którzy ryzykują określenie ‘artysta genialny’. Profesjonalizm to pierwszy autorski projekt Maseckiego, w którym prezentuje się jako dojrzały kompozytor.

Jest to pierwszy projekt, który skomponowałem. Jest to pierwszy raz, kiedy musiałem i chciałem to zrobić – kiedy siadłem nad białą kartką papieru i musiałem coś wymyślić. Wcześniej w dużej mierze opierałem

Profesjonalizm, fot. Michał Murawski

rozmaite działania o improwizację i aranżację. (...) Tutaj musiałem od A do Z wszystko ogarnąć, wymyślić ludzi, powiedzieć im, co zagrać i jak zagrać – w ten sposób był to przełomowy projekt. | Marcin Masecki w wywiadzie Kajetana Prochyry | jazzarium.pl

Materiał muzyczny na płytę „Chopin Chopin Chopin” został skomponowany przez Marcina Maseckiego w połowie 2010 roku za namową warszawskiego Domu Kultury Śródmieście. Premierowe wykonanie miało miejsce w Parku im. Marszałka Edwarda Śmigłego-Rydza podczas festiwalu ArtPark. W kwietniu 2011 roku, po legendarnej czterodniowej rezydencji koncertowej w klubokawiarni Chłodna 25, Profesjonalizm wszedł do analogowego studia Macieja Cieślaka i dokonał rejestracji muzycznej w przedwojennych warunkach audio. Premiera płyty miała miejsce 1 września, a dzień później – w dość zaskakującej scenerii warszawskiej restauracji Mozaika – zespół zagrał koncert premierowy. Na wydarzenie zapraszało ogłoszenie przygotowane przez pracowników Mozaiki: „Dziś koncert jazzowy NA ŻYWO”. Zarówno ten koncert, jak i sama płyta, zostały przyjęte co najmniej entuzjastycznie.

Marcin Masecki – od kilku lat niezmiennie określany jako najbardziej twórczy i zaskakujący polski pianista jazzowy i klasyczny. Do wybrzmienia ostatniej nuty koncertu możemy być pewni jednego, będzie to coś nieprzewidywalnego!!! | Jazz Forum, lipiec 2011

Na ‘profesjonalizm’ sekstetu składają się doświadczenie i kunszt muzyków warszawskiej sceny niezależnej. Za dyrektorem-pianistą Maseckim podąża trąbka Szuszkiewicza, saksofony na zmianę z klarnetami (Górczyński, Duda) oraz sekcja rytmiczna – kontrabasista Domagalski i perkusista Rogiewicz. Muzycy grają wpatrzeni w zapis nutowy, całością dyryguje Masecki. Muzycy grają z polotem: elegancko i dowcipnie. Jednak w miarę następowania po sobie kolejnych kompozycji, pierwsze skrzypce zaczyna grać szaleństwo, które przejmuje władzę nad precyzją kompozycji, a koncert wieńczy muzyczna dekonstrukcja, której niekiedy towarzyszy sceniczne zamieszenie – nuty fruwią nad sceną, a muzycy porzucają w popłochu swoje instrumenty.

Wyobraźmy sobie solistę z rozdwojeniem jaźni. Na co dzień gra na statkach w profesjonalnej orkiestrze swing i romantyczne ballady jazzowe, czasem wplata w to jakąś latynoamerykańską nutę lub temat z klasyki. W chwilach wolnych rżnie free jazz. Aż pewnego razu jedno zaczyna mu się mylić z drugim. Wychodzi na pokład i przeskakuje z jednego stylu w drugi, rwie tematy i wchodzi naraz w zupełnie inną konwencję w zależności od tego, w którą stronę fala przechyli statek. | Bartek Chaciński | polityka.pl

Kompozytor Masecki odwołał się do swoich doświadczeń z czasów dzieciństwa, kiedy spędzał czas na zabawach, którym za dźwiękowe tło służyły utwory z programu edukacji muzycznej: tradycyjny jazz, big bandy lat 30. XX wieku i europejska klasyka. Profesjonalizm łączy brzmienia i style po to, by je ze sobą skłócić. Publiczność pełni tutaj rolę arbitra.

www.ladoabc.com/pl/artists/profesjonalizm

MARCIN MASECKI

Artysta okrzyknięty nowym duchem polskiego jazzu, którego twórczość w tej dziedzinie jest zakorzeniona w muzyce klasycznej oraz rozwija się na przekór oczekiwaniom i konserwatyzmowi publiczności sceny jazzowej. Warszawiak, pianista, kompozytor.

W wieku 12 lat zaczął chodzić na jam sessions do nieistniejącego już Akwarium, gdzie poznał muzyków, z którymi założył pierwszy zespół. Kilka lat później poznał członków grupy Alchemik, do których dołączył w 1997 roku. W roku 2000 otrzymał stypendium prestiżowego Berklee College of Music w Bostonie. Tam poznał m.in. muzyków z którymi założył trio TAQ, oraz wokalistkę i swoją przyszłą żonę, Candelarie Saenz Valiente. Po ukończeniu studiów wrócił do Polski i związał się ze stołeczną sceną improwizowano-alternatywną.

Laureat wielu nagród, w tym pierwszego miejsca w Międzynarodowym Konkursie Pianistów Jazzowych w Moskwie (2005) oraz Grand Prix Jazz Hoeilaart w Brukseli z zespołem Alchemik (1998). Od roku 2006 wydaje płyty w warszawskiej wytwórni niezależnej Lado ABC. Jest członkiem zespołu Paristetris, prowadzi sekstet jazzowy Profesjonalizm. Pełni również funkcję dyrektora pierwszej edycji WORu – Warszawskiej Orkiestry Rozrywkowej im. Igora Krenza. Współpracował z wieloma artystami: Tomaszem Stańko, Michałem Urbaniakiem, Andrzejem Jagodzińskim, Maciem Morettim, Raphaellem Rogińskim, Michałem Górczyńskim, Wacławem Zimlem, Tomaszem Pokrzewińskim, Candelarią Saenz Valiente, rodziną Waglewskich oraz z zespołami: Alchemik, Pink Freud, Niewinni Czarodzieje. Realizuje również solowe projekty muzyczne, nagrywa kolejne albumy: „Mięso” (2007), „Bob” (2009), „John” (2010). Lider i autor kompozycji sekstetu jazzowego Profesjonalizm (album „Chopin Chopin”, 2011).

Jego równoległą pasją jest muzyka klasyczna XVIII wieku, którą wykonuje regularnie na warszawskich scenach. Przygotowuje również płytę z nagraniem ogromnego utworu dość znanego kompozytora, o której jednak trochę wstyd mu pisać, gdyż już zbyt wiele zapowiadał jej rychłe wydanie. Mieszka w Warszawie i Buenos Aires.

Porywające nagrania i entuzjastyczne recenzje z koncertów nie zapewniły Maseckiemu miejsca w programach najpopularniejszych jazzowych lokali w stylu warszawskiego Tygmontu. Ale mimo to koncertuje sporo. Tyle że w miejscach do tej pory z jazzem raczej niekojarzonych – niezależnych klubach i kawiarniach. Bilety trzeba zwykle rezerwować wcześniej, bo muzyk dorobił się już wierniej rzeszy fanów. (...) Konsekwentnie odrzuca klasyczny jazz z twórczością Krzysztofa Komedy na czele. Nie interesuje go też amerykański jazzowy mainstream – brak w jego muzyce wpływów Branforda Marsalisa czy Milesa Daviesa. Owszem, Masecki przyznaje się do fascynacji Keithem Jarrettem czy Herbiem Hancockiem, lecz głównych inspiracji pianisty należy szukać gdzie indziej. Jego jazz wyrasta z muzyki klasycznej. | Max Fuzowski | newsweek.pl

www.myspace.com/mmasecki

www.ladoabc.com/pl/artists/marcin-masecki

KAMIL SZUSZKIEWICZ

Jedna z najmocniejszych osobowości polskiej sceny niezależnej, artysta wszechstronny, muzyk o szerokich zainteresowaniach i potrzebach muzycznych.

Trębacz, absolwent Wydziału Jazzu warszawskiej PSM II stopnia przy ul. Bednarskiej. Współpracował z wieloma oryginalnymi artystami, wśród których znaleźli się m.in.: malijski lutnista i szaman Adamo Kamissoko, perkusista i legenda polskiej awangardy Władysław Jagiełło, izraelski saksofonista Assif Tsahar oraz – Hubert Zemler, Marcin Masecki, Wojtek Traczyk, Rafał Sarnecki i grupy Wolfram, Baaba, Mitch&Mitch, Cinq G. W latach 2001-2007 założył i prowadził Kolektyw Etopiryna. Aktualnie gra w zespołach Kapacitron, Trifonidis Free Orchestra oraz – Profesjonalizm. Na swoim koncercie ma również solowy album „Prolegomena” (2011).

www.kamilszuskiewicz.wordpress.com

MICHAŁ GÓRCZYŃSKI

Artysta związany ze sceną muzyki awangardowej i improwizowanej, łączący aktywność koncertową z poszukiwaniami indywidualnych technik instrumentalnych i bezkompromisowymi eksperymentami na granicy muzyki i performance art.

Klarnecista, saksofonista, absolwent warszawskiej Akademii Muzycznej Fryderyka Chopina. Od 1998 roku komponuje muzykę na różne składy instrumentalne. Czynn timer zajmuje się improwizacją i interpretacją muzyki współczesnej. Występował jako solista z zespołem de Erepijs, Kwartetem Śląskim, Orkiestrą Aukso, Filharmonią Podlaską. Uczestniczył w Międzynarodowych Kursach Muzyki Współczesnej w Darmstadt, gdzie prezentował autorskie techniki wykonawcze na klarnecie basowym. Jest

twórcą instalacji, tekstów teoretycznych, audycji radiowych oraz filmów undergroundowych. Współtworzył zespół Kwartludium, specjalizujący się w (pra)wykonaniach muzyki współczesnej. Współpracuje m.in.: z Mikołajem Trzaską, Pawłem Szamburskim i Wacławem Zimblem (Ircha Pneumatic), Zdzisławem Piernikiem, Joe McPhee, Andrzejem Izdebskim, dżem Lenarem, Le Quan Ninhem, Fredericem Blondy, zespołami Cukunfr, Pink Freud, Profesjonalizm. Od roku 2008 roku pracuje nad poszerzaniem możliwości brzmieniowych klarnetu basowego, inspirować się beat boxem i współpracując z jednym z najlepszych polskich beat boxerów 'Tik Takiem' Patrykiem Matelą.

Oszczędny w ruchach i gestach, skupiony całkowicie na tym, co gra. Wsłuchany w brzmienie swojego klarnetu i klarnetu basowego. Albo saksofonu tenorowego, albo fletików i gwizdków. Właśnie prawykonuje holenderską kompozycję na Warszawskiej Jesieni. Albo gra z Kwartetem Śląskim Inside – Outside Witolda Szalonia w Fabryce Wódek Koneser. Albo gra ze swoim zespołem dzieło młodego polskiego twórcy. Albo improwizuje wraz z przyjaciółmi muzykę bez granic. Albo komponuje najnowszy utwór do tekstów w suahili, albo pisze manifest, albo robi muzykę do teatru i filmu, albo prezentuje katalog swoich brzmień na CD. Michał Górczyński. | Krzysztof Trzewiczek, Jan Topolski | glissando.pl

www.myspace.com/michalgorczyński

TOMASZ DUDA

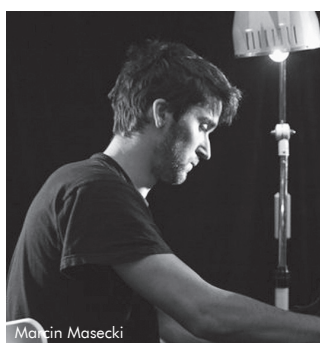
Klasycznie wykształcony muzyk, improwizujący na saksofonach, klarnetach i fletach. Wykonuje muzykę klasyczną, jazzową, eksperymentalną, rockową i popową.

Saksofonista, absolwent krakowskiej Akademii Muzycznej. W latach 1987-1994 współtworzył zespoły Andrzeja Bonarka: Lastr Splin, Teenbeat, Nie Znam Tego Człowieka i Charlie Winorośl. Był również członkiem Donnermaschine, Bardzo Orkiestra, Mimofoni, Ludofoniarze i wielu innych. Brał udział w Djazzporch Pawła Szamburskiego i Galimadżazach Patryka Zakrockiego oraz w warsztatach prowadzonych przez Bruno Chevillon, w warsztatach i sesjach muzyki improwizowanej w Conservatoire National de Région de Strasbourg, Kursie Mistrzowskim prowadzonym przez prof. Güntera Priesnera z Hochschule für Musik Nürnberg-Augsburg, Międzynarodowych Kursach Muzyki Elektronicznej Accanthes/IRCAM w Krakowie, Międzynarodowych Warsztatach Jazzowych w Gdańsku i Puławach. Jest członkiem Stowarzyszenia Artystycznego Apeiron oraz Stowarzyszenia Kulturalnego Lado ABC.

Współpracował i współpracuje z takimi artystami jak: Tomasz Stańko, Justyna Steczkowska, Ania Dąbrowska, Monika Brodka, Liroy, Kasia Nosowska, Novika. Jest członkiem zespołów: Baaba, Mitch&Mitch, Pink Freud, Profesjonalizm, Tricphonix Street Band. Koncertuje w Polsce, Europie i Ameryce Południowej. Brał udział w nagraniach muzyki jazzowej, eksperymentalnej, teatralnej.

www.duda.art.pl

www.myspace.com/tomaszduda

Marcin Masecki

Tomasz Duda

PIOTR DOMAGALSKI

Muzyk sesyjny, improwizujący, akompaniator. Współpracuje z artystami o bardzo różnej proveniencji.

Kontrabasista i gitarzysta basowy, absolwent Akademii Muzycznej w Katowicach. Współtwórca tria jazzowego Levity, z którym nagrał dwa albumy: „Levity” (Lado ABC, 2009), „Chopin Shuffle” (Universal, 2010). Współpracował m.in.: z Januszem Muniakiem, Leipzig Bach Festival Orchestra, Basią Stępnia-Wilk, Stanem Borysem, zespołem Trzy Dni Później i Piotrem Polkiem. Współtworzy sekstet jazzowy Profesjonalizm.

Gdyby na ziemi wylądowali kosmici i zapytali mnie o przykład czegoś, co w stu procentach jest jazzem to pokazałbym im jakieś nagranie Charliego Parkera, a to, co my gramy, jest jakąś jego alternatywą, przefiltrowaną przez wiele innych rzeczy, które przez lata wydarzyły się w muzyce. | Piotr Domagalski o muzyce Levity w wywiadzie Łukasza Iwasińskiego | artpapier.com

JERZY ROGIEWICZ

Perkusyjna maszyna do czynienia muzycznych cudów. Precyzja jego gry zdaje się wystawiać na próbę doskonałość zapisu nutowego.

Perkusista i kompozytor. W przypadku absolutnej konieczności – również wibrafonista. Ukończył studia w klasie kompozycji prof. Zbigniewa Bujarskiego krakowskiej Akademii Muzycznej. Studiował także u Krzysztofa Pendereckiego (kompozycja i instrumentacja) oraz Magdaleny Długosz (muzyka elektroniczna). W czasie studiów występował jako perkusista jazzowy z takimi muzykami jak: Janusz Muniak, Maciej Adamczak czy Paweł Kaczmarczyk. Razem z Piotrem Domagalskim i Jackiem Kitą stworzył w 2005 roku zespół Levity, z którym nagrał dwa albumy: „Levity” (Lado ABC, 2009), „Chopin Shuffle” (Universal, 2010). Jest także członkiem zespołów Pink Freud, Trifonidis Orchestra oraz JazzBand BigBand i Profesjonalizm Marcina Maseckiego. Obecnie mieszka w Warszawie, gdzie komponuje i gra z takimi artystami jak Joanna Duda, Gaba Kulka, Maciej Bielawski, Wojtek Mazolewski i Patryk Zakrocki.

www.myspace.com/rogiewicz

Jerzy Rogiewicz, fot. Michał Murawski

Kamil Szuszkiewicz, fot. Justyna Jaworska

Michał Górczyński, fot. Adam Mizera

Piotr Domagalski, fot. Michał Murawski

5 października 2011
ŚRODA | 19:30

Puławski Ośrodek Kultury Dom Chemika | sala widowiskowa
ul. Wojska Polskiego 4

KATHARSIS | Ferenc Liszt **– muzyka czwartego wymiaru**

Waldemar Malicki – fortepian

PROGRAM | Późne utwory fortepianowe Ferenc Liszta z cyklu
12 Etiud transcendentalnych.

Waldemar Malicki: „Pod koniec życia Liszt, kompozytor o wielu twarzach, zamieszkał w Rzymie, został diakonem i zrezygnował z łatwego życia, jakie – jego zdaniem – do tej pory prowadził. Z tych ostatnich lat pochodzi seria niezwykle utworów na fortepian. Mimo swej miniaturowości nie tworzą one żadnego cyklu suitowego, zrywają z wszelkimi zasadami wypracowanych od wieków form, swobodnie żeglują w przestrzeni harmoniczej, z łatwością opuszczając system tonalny. Delikatność miesza się w nich z brutalnością, patos z czułością, świętość z doczesnością. Prawie nigdy nie można ich usłyszeć na koncercie w filharmonii, nie ma w nich tak emocjonującego dla wykonawcy wirtuozostwa, kantyleny, romantycznej pianistyki. Z muzykologicznego punktu widzenia już opuściły XIX wiek, ale w zasadzie nie wskazują żadnego z kierunków wieku następnego. Są niejako zawieszone w nieokreślonej przestrzeni, lewitują w czwartym wymiarze. Wybrałem dziewięć z nich i dodałem na zakończenie dwie inne kompozycje z wcześniejszego okresu twórczości Liszta. Ten wyglądający na brak konsekwencji zabieg ma jedynie ujawnić moją prawdę o tych utworach, jako rozdziałach opowieści o ludzkim życiu, od kołyski, aż po śmierć, a nawet dalej.”

Ferenc Liszt (1811-1886) | Węgierski kompozytor i pianista, wybitna postać muzycznego romantyzmu, która zmieniła oblicze muzyki. To jemu zawdzięczamy nowy gatunek – poemat symfoniczny, w którym forma muzyczna podporządkowana jest treści fabularnej, sugerowanej w tytule utworu. Muzyka fortepianowa Liszta wyprzedziła zarówno impresjonizm Debussy’ego, jak i ekspresjonizm Skriabina. Ojczyzną Liszta była Europa, miał przyjaciół wśród Niemców, Francuzów i Włochów. Jako miłośnik kultury polskiej przyjaźnił się z Fryderykiem Chopinem, Henrykiem Wieniawskim oraz Mickiewiczem i Słowackim. Nie odcinając się od swoich korzeni, stworzył kompozycje, które czerpały z narodowej muzyki węgierskiej, takie jak: *Rapsodie węgierskie*, *Fantazja węgierska*, czy poemat symfoniczny *Hungaria*. Jego twórczość inspirowana jest także innymi dziedzinami sztuki: poezją, dramatem i malarstwem. Liszt pozostawał wrażliwy na wszelkie przejawy natury i kultury, a jego kompozycje zdają się czerpać z najdrobniejszych nawet jego doświadczeń. Liszt jest autorem ponad 350 dzieł, są wśród nich zarówno olśniewające symfonie i poematy symfoniczne, jak i błyskotliwe koncerty i etudy fortepianowe. Pisząc o dorobku Liszta, Bohdan Pociąg zauważa, że czasami „jego utworom fortepianowym brakuje trochę ostatecznego szlif. Jakby zawodził w nich zmysł selektywności i wyostrego krytycyzmu wobec własnej muzyki, jakby nie dostało tu owej cechy szczególnej, którą miał w nadmiarze uwielbiany przez Liszta Chopin: arystokratyzmu ducha. Tutaj Liszt bliższy jest raczej Berliozowi: w dynamicznym naporze inwencji, erupcji pomysłów...” Liszt byłby zatem artystą dzieł ‘niedoskonałych’, będących świadectwem i zapisem zmagania się kompozytora z ideą, która chce się w dziele ucieleścić. Tym większa jest więc wartość tych utworów, w których Liszt unikając ostatecznych rozwiązań, pozwala słuchaczowi doświadczyć słabości, która rodzi się w spotkaniu ze Sztuką.

WALDEMAR MALICKI

Jeden z najbardziej wszechstronnych pianistów polskich – solista, kameralista, improwizator. Pianista postrzegany jako główny bohater projektu muzyczno-komediowego Filharmonia Dowcipu. Podczas Puławskiego Festiwalu Muzycznego artysta odśpiewa jednak przed publicznością swoje ‘poważne’ oblicze.

W roku 1982 ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Gdańsku, a następnie doskonalił swoje umiejętności w Wiedniu. Koncertuje w Europie, Ameryce Północnej i Południowej, Rosji i Japonii. Uprawia kameralistykę z najlepszymi polskimi skrzypkami i śpiewakami. Nagrał około 40 płyt dla takich firm fonograficznych, jak: Polskie Nagrania, Polton, Dux (Polska), Pavane (Belgia), Accord, Adda (Francja), Koch Records Schwann, Wergo (Niemcy), Pony Canyon (Japonia). Jego płyty z utworami Wieniawskiego, Bacha i Paderewskiego otrzymały w roku 1997, 2000 i 2003 nagrodę polskiego przemysłu fonograficznego Fryderyk. Z kolei płyta z utworami Karola Szymanowskiego została uznana przez miesięcznik „Studio” za najlepszą płytę roku 1999. Artysta prowadzi kursy i seminaria muzyczne w Skandynawii, obu Amerykach i Japonii. Był prezesem-założycielem Towarzystwa im. I.J. Paderewskiego.

Szerokiej publiczności jest znany z projektu Filharmonia Dowcipu, łączącego wirtuozerię wykonania z muzycznym humorem. Jednak obecnie, artysta koncertuje również z pełnym mistycznych i religijnych znaczeń recitale, złożonym z późnych kompozycji Ferenc Liszta, zatytułowanym *Katharsis*.

www.waldemarmalicki.com

Waldemar Malicki

7 października 2011
PIĄTEK | 19:00

Puławski Ośrodek Kultury Dom Chemika | sala widowiskowa
ul. Wojska Polskiego 4

Gregoire Maret Quartet

Gregoire Maret – harmonijka
Federico Gonzales Peña – fortepian
Clarence Penn – perkusja
Robert Kubiszyn – bas

PROGRAM | Utwory z pierwszego solowego albumu Gregoire Mareta.

GREGOIRE MARET QUARTET

Autorski projekt wirtuoza harmonijki ustnej, stanowiący początek całkiem nowej muzycznej podróży tego artysty. Muzycy koncertują obecnie w państwach Europy, promując pierwszy album Mareta z jego kompozycjami, w których jazz pozostaje pod silnym wpływem muzyki etnicznej.

Gregoire Maret to objawienie sceny jazzowej. Jeszcze przed ukończeniem 30 roku życia stał się jednym z najbardziej rozchwytywanych harmonijkarzy na świecie. Obecnie można go usłyszeć podczas koncertów z Cassandrą Wilson, Charlie Hunterem, Stevem Colemanem, Pat Metheny Group i laureatem nagrody Grammy – Marcusem Millerem. Gregoire Maret wypracował własne, niepowtarzalne brzmienie, a jego uniwersalny styl pozwala mu wykonywać swobodnie rozmaite gatunki muzyczne.

Podczas koncertów kwartetu słuchacze są przeprowadzani od nastrojowych ballad, przez solowe popisy muzyków, aż po energetyczne improwizacje, w których interakcje poszczególnych instrumentów stanowią gwarancję niepowtarzalnych doznań artystycznych. Na szczególną uwagę zasługują zwłaszcza muzyczne dialogi Mareta z perkusistą Clarencem Pennem.

Pozostali muzycy tworzący kwartet, to: Federico Gonzales Peña – Po krótkim lecz intensywnym zainteresowaniu instrumentami perkusyjnymi, muzyk podjął decyzję o rozpoczęciu nauki gry na fortepianie. Miał wówczas 4 lata, a jego pierwszym nauczycielem był Antonio de Raco, który kształcił również takie indywidualności, jak Martha Argerich i Claudio Arrau. | Clarence Penn – Zaliczany do grona najwybitniejszych perkusistów świata, muzyk na tyle wszechstronny, że zdolny jest zagrać w każdym dowolnym stylu. | Robert Kubiszyn – W swojej dyskografii posiada ponad 70 albumów nagranych z różnymi wykonawcami. Niedawno ukazała się pierwsza autorska płyta tego wirtuoza gitary basowej „Before Sunrise”; została nagrodzona Fryderykiem 2011 w kategorii Jazzowy Debiut Roku.

GREGOIRE MARET

Wirtuoz harmonijki ustnej. Grę na tym instrumencie rozpoczął w wieku 17 lat. Jego dzieciństwo ukształtowane było przez rozmaite wpływy muzyczne. Uczęszczał do Wyższego Konserwatorium Muzycznego w Genewie, a następnie kontynuował studia na Wydziale Jazzu Uniwersytetu New School w Nowym Jorku. Jest często porównywany do takich legend jak Toots Thielemans, czy Stevie Wonder. Jego praktyka muzyczna tworzy barwną historię. Na liście artystów, z którymi koncertuje, znajdują się najlepsi – Youssn’Dour, Cassandra Wilson, Prince, Elton John, Sting, Ray Brown, Steve Coleman, Bebel Gilberto, Duke Ellington Orchestra, Charlie Hunter Group, Herbie Hancock’s Band.

Jak na artystę będącego na tak wczesnym etapie kariery, lista nagrań wirtuoza harmonijki ustnej jest wyjątkowo obszerna. Wśród muzyków, z którymi nagrywał, znaleźli się David Sanborn, Steve Coleman, Jimmy Scott, Jacky Terrasson, John Hicks, Idris Muhammad, Onaje Allan Gumbs,

Mino Cinelu, Anita Baker, Jack Dejohnette, Bebel Gilberto, Marcus Miller, Andy Milne, George Benson, Me'Shell Ndegeocello, Jeff „Tain” Watts, Eric Revis, Charlie Hunter, Cassandra Wilson, Pat Metheny Group. Jako członek Pat Metheny Group, Gregoire Maret otrzymał nagrodę Grammy za płytę „The Way Up”. Artysta współpracował również z polskimi artystami: Markiem Napiórkowskim, Robertem Kubiszynem oraz Anną Marią Jopek, z którą wystąpił gościnnie na płycie „Road to Chopin” Makoto Ozone. Obecnie Gregoire Maret jest m.in. członkiem zespołów The Jimmy Scott Sextet, Jacky Terrasson Quintet. Występuje również z autorskim projektem Gregoire Maret Quartet, z którym nagrał ostatnio swoją debiutancką płytę. Doceniając sztukę i doświadczenie wirtuoza, firma Suzuki Harmonica zwróciła się do muzyka z propozycją stworzenia instrumentu sygnowanego jego nazwiskiem.

www.gregoiremaret.com

www.myspace.com/gregoiremaret

FEDERICO GONZALES PEÑA

Pianista, pochodzący z Urugwaju. Zainteresowanie instrumentami pojawiło się u niego wkrótce po skończeniu 2 roku życia. Po przeniesieniu się do Buenos Aires, w wieku 4 lat rozpoczął naukę gry na instrumentach perkusyjnych, a następnie na fortepianie. Jego pierwszym nauczycielem był Antonio de Raco, który kształcił również takie indywidualności, jak Martha Argerich i Claudio Arrau. Profesjonalną karierę rozpoczął w wieku 15 lat, jeszcze jako uczeń Antonio de Raco, nagrywając na zlecenia producentów muzycznych i spotykając się z dużym zainteresowaniem muzyków sesyjnych.

Po rocznej nauce w Berklee College of Music, artysta rozpoczął współpracę z amerykańską wokalistką Me'shell NdegeOcello, z którą wyruszył w trwającą 20 lat podróż dookoła świata, na którą złożyły się kolejne albumy, koncerty, nagrody i wyróżnienia oraz – nominacje do nagrody Grammy. Ponadto, Federico Gonzales Peña występował lub występuje z takimi artystami, jak: Angela Boffill, Rare Essence, George Howard, Roy Hargrove, Chaka Khan, Cassandra Wilson, Marcus Miller, SMV (Stanley Clarke, Marcus Miller & Victor Wooten) oraz z kwartetem Gregoire Mareta. W Polsce mogliśmy usłyszeć tego artystę podczas Festiwalu Solidarity of Arts (Gdańsk 2011), w koncercie „Przestrzeń wolności”.

www.myspace.com/federicogonzalezpena

CLARENCE PENN

Zaliczany do grona najwybitniejszych perkusistów świata. O tym, że w dzieciństwie wybrał perkusję, zdecydował przypadek: „Mój sąsiad grał na perkusji. I kiedy wracałam do domu ze szkoły, to codziennie słuchałam, jak ćwiczy.” Chociaż ćwiczenia techniki i stylu nie stanowiły w młodości jego ulubionego zajęcia, to w ostatnim roku szkoły średniej udało mu się trafić do prestiżowej Interlochen Arts Academy, Michigan. Następnie podjął studia na Uniwersytecie w Miami, zachęcony różnorodnością programu nauczania w zakresie jazzu i klasyki.

Po roku i w wyniku sugestii Wyntona Marsalisa przeniósł się do Virginia Commonwealth, gdzie wykładał ojciec tego amerykańskiego trębacza. W roku 1989 muzyk otrzymał stypendium National Endowment for the Arts (NEA), co pozwoliło mu uczyć się u słynnego perkusisty, Alana Dawsona: „To było wspaniałe doświadczenie. Alan był jednym z najlepszych nauczycieli w moim życiu.” Wkrótce młody perkusista został zaproszony do tria Ellisa Marsalisa, który przed kolejnymi koncertami zwykł upewniać się, czy Clarence zrobił wcześniej zadanie domowe. Dzięki tej współpracy Penn otrzymał szansę występu podczas słynnego Mt. Fuji Jazz Festival w Japonii. Pod wielkim wrażeniem gry Penna był Lewis Nash; udzielił on perkusiście rekomendacji, która zaowocowała w przyszłości współpracą z Betty Carter. W 1996 roku wytwórnia jazzowa Criss Cross zaprosiła Penna do nagrania jego pierwszego autorskiego albumu. Płyta „Penn's Landing” została wybrana przez New York Times jedną z najlepszych płyt roku 1997. Polskim słuchaczom Clarence Penn może być znany z albumu „Black Wine” (Fonografika, 2011), nagranych wspólnie z Yasushi Nakamura i Maciejem Grzywaczem – liderem tria.

Profesjonalna kariera Clarence'a Penna rozpoczęła się wcześnie, bo w wieku 15 lat. Od tamtego czasu koncertował on i nagrywał z takimi gwiazdami sceny muzycznej, jak: Betty Carter, Ellis Marsalis, Wynton Marsalis, Roberta Flack, Dizzy Gillespie, Dianne Reeves, Michael Brecker, Randy Brecker, Kenny Barron, Mike Stern, David Sanchez, Makoto Ozone, Maria Schneider, Joshua Redman, Adam Rogers, Richard Galliano.

www.clarencepenn.com

ROBERT KUBISZYN

Kontrabasista, gitarzysta basowy, kompozytor. Absolwent Wydziału Jazzu i Muzyki Rozrywkowej Akademii Muzycznej w Katowicach, w klasie wirtuozów kontrabas Jacka Niedzieli. Koncertuje i nagrywa z wybitnymi artystami z Polski i zagranicy, są wśród nich: Adam Pierończyk, Gregoire Maret, Janusz Muniak, Zbigniew Namysłowski, Dean Brown, Jon Herrington, Jarosław Śmietana, Antymos Apostolis, Krzysztof Herdzin, Maria Schneider, Gary Husband, Cezary Konrad, Urszula Dudziak.

W swojej dyskografii posiada ponad 70 albumów nagranych z różnymi wykonawcami: Grzegorzem Turnauem, Anną Marią Jopek, Dorotą Miśkiewicz, Henrykiem Miśkiewiczem, Markiem Napiórkowskim, Ewą Bem i innymi. Niedawno ukazała się jego pierwsza autorska płyta „Before Sunrise” (Proa Records & Universal Music), która została nagrodzona Fryderykiem 2011 w kategorii Jazzowy Debiut Roku. Wszystkie kompozycje są dziełem autora. Na płycie można usłyszeć muzyków z ekstraklasy polskiego i światowego jazzu, m.in.: Mino Cinelu, Krzysztofa Herdzina, Annę Marię Jopek, Gregoire Mareta, Tima Millera, Henryka Miśkiewicza, Marka Napiórkowskiego, Adama Pierończyka.

Robert Kubiszyn brał udział w wielu projektach Anny Marii Jopek: Pat Metheny & Anna Maria Jopek „Upojenie” (2011, dwa koncerty w Sali Kongresowej, wersja światowa płyty, gdzie występuje w utworach live), trasa „Niebo” z gościnnym udziałem Mino Cinelu oraz koncert z Oscarem Castronevesem (2006), trasa „ID” z udziałem Mino Cinelu i Dhafera Youseffa (2007) oraz w tym samym roku – koncert African Moods z udziałem Richarda Bony i Dhafera Youseffa.

www.robertkubiszyn.com

Gregoire Maret

Federico Gonzales Peña

Clarence Penn, fot. Pauline Penicaud

Robert Kubiszyn

8 października 2011
SOBOTA | 19:00

Puławski Ośrodek Kultury Dom Chemika | sala widowiskowa
ul. Wojska Polskiego 4

Laboratorium symfonicznie

Grupa Laboratorium w składzie:

Janusz Grzywacz – instrumenty klawiszowe

Marek Stryszowski – saksofon, wokół

Krzysztof Ścierański – gitara basowa

Marek Raduli – gitara

Grzegorz Grzyb – perkusja

Orkiestra Symfoniczna Festiwalu

Adam Kłoczek – dyrygent

PROGRAM:

Nurek (1978) – muz. Janusz Grzywacz

Tytułowy utwór z płyty „Diver”. To rodzaj ‘intro-wizytówki’, zawiera otwarte partie solowe wszystkich muzyków. W kolejności – saksofon altowy, vocoder, gitara, gitara basowa.

Pokój 210 (lata 70.) – muz. Janusz Grzywacz

Utwór zatytułowany dla upamiętnienia lat 70. XX wieku i niezapomnianych pobytów na festiwalu FAMA w Świnoujściu. Zespół zwykł koczować wówczas w Domu Wczasowym Wisus, wraz z licznymi osobami towarzyszącymi, sześcioro z balkonem Salonu Niezależnych. Kompozycja powstała w narożnej wieżyczce pokoju 210.

Pustynna burza (2008) – muz. Krzysztof Ścierański

Utwór pochodzi z solowego albumu Krzysztofa Ścierańskiego „Directions”. Jest to kompozycja zaangażowana politycznie (ale nie wiadomo czy za, czy przeciw), z elementami etnicznymi.

I’m So Glad, Punk Is Death (1987) – muz. Janusz Grzywacz

Utwór okolicznościowy, zwięźający ostateczny upadek wschodnioniemieckiego punka. Zawiera traumatyczne intro wokalne Marka Stryszowskiego.

Makijaż (1979) – muz. Janusz Grzywacz

Motyw teatralny, sentymentalny. Oryginał pochodzi z muzyki do spektaklu pod tym samym tytułem (Teatr STU, lata 70). Utwór bywa też bardzo często podkradany bez pytania przez zaprzyjaźnionych reżyserów filmowych.

Latin Groove (1999) – muz. Janusz Grzywacz

Kompozycja pochodzi z solowej płyty Janusza Grzywacza „Muzyka osobista”. Znajdzie się zapewne na nowej płcie reaktywowanego Laboratorium.

Anatomy Lesson (1987) – muz. Janusz Grzywacz

Utwór tytułowy z ostatniej analogowej płyty Laboratorium, wydanej w Szwajcarii przez wytwórnię Music Circus. Obecnie prezentowany w nowej aranżacji na współczesny skład zespołu.

Laboratorium to legendarna grupa jazz-rockowa, prekursorzy stylu fusion w Polsce i Europie. Po 17 latach milczenia zespół wznowił działalność koncertową, zyskując przychylne przyjęcie publiczności.

Laboratorium jest polskim odpowiednikiem Weather Report. Janusz Grzywacz to taki nasz Joe Zawinul, Marek Stryszowski to Wayne Shorter, a Krzysztof Ścierański jest polskim Jaco Pastorusem. | Paweł Brodowski | Jazz Forum

Wznowiwszy działalność w roku 2007, Laboratorium koncertuje intensywnie i z ogromną przyjemnością. Podczas Puławskiego Festiwalu Muzycznego zaprezentuje się w wyjątkowym projekcie. Muzykom towarzyszyć będzie Orkiestra Symfoniczna Festiwalu, kierowana przez Adama Klocka – Dyrektora Artystycznego Wszystkich Stron Świata.

LABORATORIUM | zespół jazz-rockowy

Grupa powstała w 1970 roku. Jej pierwszy skład tworzyli: Janusz Grzywacz (fortepian), Mieczysław Górka (perkusja), Wacław Łoziński (flet), Edmund Mąciwoda (gitara basowa) – którego wkrótce zastąpił Maciej Górski – oraz wokalista i saksofonista Marek Stryszowski. W pierwszym okresie działalności Laboratorium spotykało się z różnymi opiniami. Jedni podkreślali oryginalność kompozycji, inni natomiast – zwracali uwagę na niedoskonałości warsztatowe muzyków. Grupa jednak ewoluowała, rozwijając swoje umiejętności.

W roku 1975 zespół rozpoczął współpracę z Czesławem Niemenem, koncertując z materiałem z dwóch albumów tego artysty: „Katharsis”, „Idée Fixe”. Kolejnym etapem był muzyczny romans ‘Laborki’ z trębaczem Tomaszem Stańko oraz wspólny występ podczas krakowskich Zaduszek Jazzowych. W tym czasie Janusz Grzywacz przesiadł się z fortepianu na elektryczne Fender Rhodes, z zespołu odszedł Wacław Łoziński, a Macieja Górskiego zastąpił Krzysztof Ścierański. Do zespołu dołączył również pierwszy gitarzysta w jego historii – Paweł Ścierański. W takim właśnie składzie grupa nagrała swój pierwszy album „Modern Pentathlon”.

Z końcem lat 70. XX wieku w składzie Laboratorium nastąpiły kolejne zmiany. Perkusistę Mieczysława Górkę zastąpił Andrzej Mrowiec, Krzysztofa Ścierańskiego – Krzysztof Olesiński, a jego brata Pawła – Ryszard Styła. Koncert podczas Zurrich Jazz Festiwal przyniósł współpracę ze szwajcarską agencją Face Music. Laboratorium coraz częściej koncertowało za granicą. W roku 1982, w krakowskim teatrze STU, zespół zarejestrował swoje koncerty i wydał płytę „The Blue Light Pilot”. Kolejnym zmianom ulegało instrumentarium. Grzywacz coraz częściej wybierał syntezatory. Album „No. 8” (1984) to zastosowanie vocodera, instrumenty perkusyjne Jana Pilcha i skrzypce Jana Błędowskiego. Kolejny – „Anatomy Lesson” (1986) – to z kolei pojawienie się sampli. Płyta ta do dzisiaj intryguje różnorodnością brzmień, zachowując swoją aktualność i oryginalność. Następowały kolejne zmiany personalne. W historii Laboratorium był nawet taki moment, że przy braku gitary, w zespole były dwie perkusje.

Grupa wznowiła działalność koncertową w roku 2007, co spotkało się z gorącą reakcją fanów oraz środowiska krytyków muzycznych.

Główną atrakcją wieczoru był koncert reaktywowanego niedawno Laboratorium. Muzycy zagrali z ogromnym zaangażowaniem, młodzieńczą werwą, łącząc elementy dawnej Laborki (tematy, ekspresja) z nowymi brzmieniami i energiami; Grzegorz Grzyb i Marek Raduli dodali do tej muzyki coś, czego chyba odrobinę jej brakowało w przeszłości. Koncert, mający postać prawdziwego show (Marek Stryszowski stanął na wysokości zadania), został sfilmowany przez Program 2 Telewizji (...). | Bogdan Chmura | Jazz Forum 2008/4-5

www.laborka.eu

JANUSZ GRZYWACZ

Kompozytor, pianista, aranżer, wirtuoz! Współzałożyciel Laboratorium, legendarnej grupy jazz-rockowej, prekursora stylu fusion w Polsce i Europie.

Twórca muzyki do ponad 100 spektakli teatralnych (m.in.: *Ubu Król* czyli *Polacy*, *Czekając na Godot*, *Rozmowy przy wycinaniu lasu*), teatru telewizji, seriali, filmów telewizyjnych, filmów animowanych (*Czarnaście bajek* z *Królestwa Lailonii* Leszka Kołakowskiego, 1963), teledysków, musicali, widowisk plenerowych (m.in.: Festiwal Teatralny w Nancy, Festiwal Teatrów Ulicznych w Jeleniej Górze, Dzień Polski na Expo w Sewilli).

Jego piosenki śpiewają Renata Przemyk, Katarzyna Groniec, Janusz

Radek, Marian Opania, Piotr Fronczewski. Współpracuje z Jarosławem Śmietaną, Markiem Bałatą, Jorgosem Skoliasem. Brał udział w nagraniach płyt Marka Grechuty, Zbigniewa Seiferta, Jarka Śmietany, Lecha Janerki, Maanam, Kobranocki, Chłopców z Placu Broni. Jest wykładowcą PWST w Krakowie, gdzie realizuje również widowiska muzyczne. Juror festiwalu FAMA (Świnoujście), Studenckiego Festiwalu Piosenki w Krakowie i Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis.

Janusz Grzywacz okazał się być również autorem tajemniczej piosenki „Młynek kawowy”, która bez żadnego wsparcia promocyjnego stała się bardzo popularna, trafiając w roku 2004 na listę przebojów radiowej Trójki. Kompozytor wystąpił także w roli wokalisty i wydał album o tym samym tytule, na którym znalazły się piosenki do tekstów Witkacego, Dymnego i Wołka.

MAREK STRYSZOWSKI

Muzyk jazzowy, saksofonista, klawecista, wokalista, kompozytor. Lider Małych Egoistów, współzałożyciel Laboratorium. Jego osobowość wywarła znaczący wpływ na rozwój polskiego i europejskiego jazzu.

Swoje pierwsze zespoły zakładał wspólnie ze szkolnym kolegą Januszem Grzywaczem. Śmiaczki (The Smilers), Lamparty były zespołami amatorskimi, ale Tytani – koncertami rhythm and bluesa zarabiali już na swoje utrzymanie. Ponowne spotkanie z Januszem Grzywaczem w roku 1970 zaowocowało wspólnym graniem pod nazwą Laboratorium przez kolejne 16 lat. Pod debiucie najśłynniejszego zespołu polskiego jazz-rocka posypały się nagrody: m.in.: I miejsce na Festiwalu Młodzieżowej Muzyki Współczesnej w Kaliszu (1972), II i I miejsce na festiwalu Jazz nad Odrą (1972, 1973), Grand Prix oraz indywidualnie – nagroda publiczności dla Marka Stryzowskiego podczas Lubelskich Spotkań Wokalistów Jazzowych (1975), czego konsekwencją było zaproszenie na pierwszy światowy festiwal Jazz Yatra w Bombaju oraz koncerty festiwalowe w Kalkucie i Punie w Indiach.

Muzyk powołał do istnienia lub współtworzył również takie zespoły, jak: Staupi Bend, Little Egoists, Electric Shepard, czy etno-jazzowy Sharkiat. Obecnie Marek Stryzowski koncertuje z Little Egoists i Laboratorium oraz okazjonalnie z C.C.Band i Free-Dom. Współpracował i nagrywał z wieloma mistrzami sceny muzycznej, są wśród nich: Grzegorz Górkiewicz, Krzysztof Knittel, Paweł Ścierański, Jarosław Śmietana, Maciej Śliwiński, Ryszard Sygittowicz, Grzegorz Pięta, Piotr Żaczek, Krzysztof Olesiński, Tomasz Stańko, Zbyszek Namysłowski, Zbigniew Seifert, Krzesimir Dębski, Urszula Dudziak, Grażyna Auguścik, Czesław Niemen, Marek Bałata, Andrzej Zaucha. Równolegle do prowadzonej działalności koncertowej i wydawniczej realizuje szereg projektów autorskich. Za swoje osiągnięcia artystyczne został odznaczony Brązowym Medalem Ministra Kultury Zasłużony Kulturze Gloria Artis.

www.marekstryszowski.pl

KRZYSZTOF ŚCIERAŃSKI

Gitarzysta basowy, samouk, kompozytor, muzyk, który określa siebie mianem Latynosa przez przypadek urodzonego w Środkowej Europie.

Z grupą Laboratorium zagrał kilkaset koncertów w Polsce i za granicą. W roku 1980 został zaproszony przez Zbigniewa Namysłowskiego do zespołu Air Condition, z którym występował na warszawskim Jazz Jambo-ree i największym europejskim festiwalu jazzowym North Sea Jazz Festival oraz podróżował po całym świecie. Współtworzył również grupę String Connection – festiwale w Niemczech, Norwegii, Finlandii, Szwecji, Francji, USA oraz I miejsce konkursu młodych zespołów jazzowych w Hoelart (Belgia). Występował z projektami solowymi, nagrywając własne kompozycje (m.in.: albumy „Bass Line” 1983, „The King is in Town” 1987, „Flying Over” 1999). W swoich kompozycjach wykorzystuje wpływy muzyki afrykańskiej, które stara się łączyć z klasyczną harmonią.

Wiek XXI przyniósł współpracę z wibrafonistą Bernardem Maselim, trasę zespołów The Colors i Krzak, koncerty w składzie: Zbigniew Jakubek

(piano), Marek Napiórkowski (gitarą), Michał Dąbrowka (perkusja) oraz – reaktywację zespołu Laboratorium. Historia muzyczna Krzysztofa Ścierańskiego zatoczyła koło.

www.scieranski.com.pl

MAREK RADULI

Muzyk obecny na wielu polskich albumach wydanych w ostatnich trzech dekadach, grający przez lata w Budce Suflera oraz nowy gitarzysta legendarnego i reaktywowanego Laboratorium.

Gitarzysta, aranżer, kompozytor, muzyk sesyjny. Współpracował z zespołami TSA, Banda i Wanda oraz Tadeuszem Nalepą. Znany jako gitarzysta Budki Suflera, w której składzie występował w latach 1993-2003, nagrywając 9 płyt. Ma na swoim koncie solowy album „Meksykański symbol szczęścia” (1996). Powołał do istnienia grupy ΠR2 (Pi-eR-2), Squad, koncertował z Funk dE Nite, Carrantuo Hill i The Colors Krzysztofa Ścierańskiego. Znalazł się na trzecim miejscu – za Jarosławem Śmietaną i Markiem Napiórkowskim – plebiscytu Jazz Forum w kategorii gitarzystów (2007). W roku 2008 został zaproszony do reaktywowanego zespołu Laboratorium, wznowił koncerty Raduli Squad i ΠR2.

www.myspace.com/marekraduli

GRZEGORZ GRZYB

Zaliczany do grona najlepszych polskich perkusistów. Muzyczny samouk. Naukę gry na perkusji rozpoczął w dzieciństwie, grał na bębnach, które robił jego ojciec.

Pierwsze jam session to końcówka lat 80. XX wieku i wspólny występ z Bogdanem Hołownią na fortepianie. Zapytany o to, dlaczego został muzykiem, odpowiada: „Rodzinna sprawa. Ojciec bębniarz, brat bębniarz – nie miałem innego wyjścia.” Wykształcenie? – „Tylko i wyłącznie zawodowe. Nie dał Bóg dalej. Zawód wyuczony – ślusarz spawacz.” | fusion.pl

Grzegorz Grzyb jest cenionym muzykiem sesyjnym, o którego zabiegają zespoły zarówno jazzowe, jak i rockowe. Współpracował w wieloma artystami sceny jazzowej, m.in.: z Markiem Kazaną, Olem Walickim, Andrzejem Jagodzińskim i Zbigniewem Namysłowskim. Razem z Krzysztofem Misiakiem i Filipem Sojką tworzy trio 3 Jazz Soldiers, występuje również z nowym składem grupy Laboratorium. Brał udział w nagraniach płyt Ryszarda Borowskiego, Zbigniewa Namysłowskiego, Macieja Strzelczyka, Ewy Cybulskiej, Zbigniewa Hołdysa i grupy Szwagierkolaska, z którą za album „Lüksus” (1995) zdobył Fryderyka w kategorii ‘Album roku – muzyka tradycji i źródeł’.

ORKIESTRA SYMFONICZNA FESTIWALU

Orkiestrę Festiwalu Wszystkie Strony Świata tworzą muzycy związani z Filharmonią Kaliską. Zespół występował z wybitnymi polskimi solistami i dyrygentami, są wśród nich: Dimitry Vasiliev, Wanda Wiłkomirska, Janusz Olejniczak, Piotr Paleczny, Rafał Blechacz, Ewa Pobłocka, Wiesław Ochman, Konstanty Andrzej Kulka, Waldemar Malicki, Bogusław Madey.

Ostatnie dokonania to m.in.: występ na festiwalu Jazztopad (Wrocław) w autorskim projekcie Włodka Pawlika, koncert muzyki filmowej Zbigniewa Preisnera, który wystąpił z orkiestrą Filharmonii Kaliskiej jako dyrygent, galowy koncert z okazji rocznicy wybuchu II Wojny Światowej (Berlin), inauguracja I Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Orkiestra występowała w Filharmonii Narodowej, Studiu Koncertowym Polskiego Radia S-1, Filharmonii Wrocławskiej i Poznańskiej.

Orkiestra posiada w swoim dorobku kilka wydawnictw płytowych. Pierwszy album zespołu z roku 1999, z *Pasją wg św. Jana* (Jan Sebastian Bach), jest pierwszym polskim nagraniem całej kompozycji. Rok 2000 to m.in. koncerty fortepianowe – e-moll, Op. 11 Fryderyka Chopina i d-moll, Op. 30 Sergiusza Rachmaninowa – w wykonaniu chińskiego pianisty Wen Yu Shena. Z tego samego roku pochodzi płyta *Swing Meets Symphony*, jest

ona rejestracją wspólnego koncertu orkiestry z kwartetem Tomasza Bielskiego w Filharmonii Narodowej, z okazji jubileuszu 100-lecia istnienia tej instytucji. Ukazał się też album z nagraniem *Via Crucis* Pawła Łukaszewskiego, koncertu zarejestrowanego w 2002 roku w Kościele Garnizonowym w Kaliszu. Kolejne płyty to *Credo* Henriego Seroki (2007) oraz DVD *Akordy słów* (2009), rejestrujące występ orkiestry z charyzmatycznym liderem zespołu Turbo, Grzegorzem Kupczykiem oraz zespołem Ceti. W roku 2010 ukazało się trzy płytowe wydawnictwo *Preisner's Voices*. Trzecia płyta *Danse Macabre* została nagrana z muzykami Filharmonii Kaliskiej, gościnnie wystąpili: Adam Kłoczek (wiolonczela), Mathias Eick (trąbka) oraz dwaj młodzi kontratenorzy Marcel i Nikodem Legun.

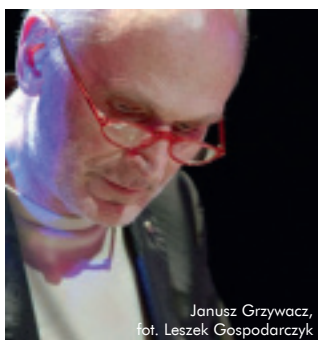
www.filharmoniakaliska.pl

Marek Stryszowski,
fot. Leszek
Gospodarczyk

Grzegorz Grzyb, fot. Leszek Gospodarczyk

Janusz Grzywacz,
fot. Leszek Gospodarczyk

Krzysztof Scierański

Marek Raduli, fot. Leszek Gospodarczyk

Orkiestra Symfoniczna Festiwalu

lubelskie
Smakuj życie!

www.lubelskie.pl

PROGRAM
REGIONALNY
NARODOWA INICJATYWA SPÓJNOŚCI

UNIA EUROPEJSKA